

SCHRYVERS

ANYA'M

SZALÉZI-MŰVEK

LELKI KULTÚRA KÖNYVEI

22.

SZT. GRIGNON LAJOS

A TÖKÉLETES MÁRIA-TISZTELET

II. kiadás, 296 oldal, 6.50 Ft.

24.

P. BERNADOT O. P.

**AZ EUCHARISZTIÁTÓL
A SZENTHÁROMSÁGIG**

150 oldal, 4.— Ft.

25.

P. JOANNES C. P.

LEGDRÁGÁBB KINCSUNK

148 oldal, 5.— Ft.

SCHRYVERS JOS. C. SS. R.

ANYÁM

FRANCIÁBÓL FORDÍTOTTA :

P. LUCIÁN

KARMELITA

SZALÉZI MŰVEK

Inprimi potest. No. 197/196. Budapestini, die 11-a Julii 1946.

Fr. Eugenius a Virg. Carm. v. provincialis.

Imprimatur. No. 7457/1947. Vacii, die 28-a Octobris 1947.

† Josephus Episcopus

Felelős kiadó: Szitkey Károly.

10.418 — Szalézi Művek, Don Bosco nyomda, Rákospalota

F.: Kenéz János

Bevezetés

A Szent Szűz tisztelői közül több szent és tudós tette közkinccsé az ő dicséretét, írta le kiváltságait és ünnepelte nagyságát.

Ami engem illet, kedves olvasóm, nem tudlak új dolgokra tanítani az Istenanyával kapcsolatban, sem pedig valami olyasmit mondani róla, amely méltó volna hozzá.

Mindazonáltal, ha Mária gyermeke vagy, illetőleg vágyol azzá lenni, el fogod olvasni ezt a kis művet, mert a te Anyádról beszél. Titkos ösztönzést érzel majd, hogy újra átolvassd; új szempontokat fogsz benne fölfedezni és olyan mély gondolatokat, amelyeket még maga a szerző sem sejtett. Amit azonban nem tudott könyvébe belevenni, te tapasztalni fogod, t. i. azt a bensőséges megindulást, amelynek eredetét nem tudod majd magadnak megmagyarázni.

De tudd meg, hogy a Szent Szűzről szóló írás sohasem közönséges könyv. Mikor olvasod, tudtodon kívül felülről jövő befolyás hatása alatt állsz, egy magasztos Lénnel lépsz érintkezésbe, aki kimondhatatlanul tiszta és áldásos, akinek jósága magával ragad és kedvesége mintegy elbűvöl.

Nem vállalkozom tehát arra, ó Jóságos Anyám, hogy rólad tudósokhoz méltó és ma-

gasztos dolgokat mondjak. Csupán csak arra hívom föl gyermekeidet, hogy köréd gyülekezzenek.

Te magad oktass bennünket arra, hogyan vagy te a mi Anyánk és hogyan kell nekünk gyermekeiddé lennünk. Mondd el nekünk, mi voltál számunkra a multban, mi vagy számunkra e pillanatban és mi leszel számunkra majd az égben. Taníts meg bennünket arra, hogy a te anyai befolyásodtól való tökéletes függésben éljük lelkiéletünket.

Arra sem törekszünk, hogy megértsük kimondhatatlan nagyságot, hiszen nevedet is alig hogy dadogva tudjuk kiejteni. Nem vagyunk mi más, mint az a csöpp gyermek, akit karjaidon hordozol. De midőn a gyermek fejével édesanyjának drága arcához simul, és gyengéden átöleli őt, nem okoz-e ezzel kimondhatatlan örömet neki!

Ezt az örömet szeretnénk mi is megszerezni, ó jó Anyám.

Meg leszel elégedve, ha így teszünk?

Zboiska, Galicia.

Segítő Boldogasszony ünnepén.

Schryvers J. C. SS. R.

Előszó a második kiadáshoz

A magasztos Istenanya szolgálói között több csoportot lehet megkülönböztetni. Vannak közöttük tudósok, tudatlanok s vannak olyanok, akik csak egyszerűen megcsodálják. Van neki házi népe is, akik végrehajtják parancsait, vannak katonái, akik előjogait védik meg. Vannak azután testőrei és udvarmesterei, akik palotája bejáratát őrzik és vigyáznak az illemre s a szertartásokra, amelyeket be kell tartani Királynőjük színe előtt. Ott vannak azután a ház belső emberein kívül meghitt barátai, az ő kedveltjei, végül gyermekei, az ő kis gyermekei, anyai Szívének — hogy úgy mondjuk — gyenge oldala, akik tudják, hogy őket jobban szereti, mint valamennyi mást.

A jelen kis művet ez utóbbiaknak szántam. Ha nagy és tudományos emberek keze közé került, az tévedésből történt, és az ilyenek ne csodálkozzanak, ha nem ízlik nekik az, ami nem a számukra készült.

Amikor néhány hónapja első felhívásomat útjára bocsátottam, nem minden félelem nélkül gondoltam: megértik-e az egyszerű lelkek? Tudják-e majd eléggé élvezni ezt a Szent Szűzre irányuló gyermeki egyszerűséget?

Az eredmény messze fölülmulta azt, amit remélni mertem.

Pedig elhanyagoltam, — még hozzá szándékosan — bizonyos megszokott formásokat. Arra buzdítottam a lelkeket, hogy menjenek egyenesen a Szent Szűzhöz, a nélkül, hogy a Nagyszűznek minden előszobáján átmennének. És eme utasításhoz hűségesen, olvasóim büszkélkedve a ház gyermekeinek jogcímével, tömegesen és valamennyien egyszerre hatoltak be a Királynő lakosztályába, a nélkül, hogy bejelentették volna magukat a palota bejáratát őrző magasrangú tisztek által. És gyermeki szeretetüknek a gyengédség különböző kifejezéseivel és hangos örömkialtásokkal adták tanujelét, ami bizony megbotránkoztathatta volna ezeket a komoly személyiségeket. Sőt a főudvarmester csodálkozhatott volna, hogy ezek a gyermekek a Királyok Királya Édesanyjának jelenlétében nem olvastak fel nagy szertartások közepette egy jóelőre gyártott beszédet, amelyben a Szent Szűzet illetőleg valami újat vagy említésreméltót lehetett volna hallani.

Sajnos, a gyermekek nem oly tanultak és kilenc fejezeten át nem tudtak neki mást mondani, mint csak ezt az elcsépelet dolgot: drága jó Anyám, mi szeretünk téged és tudjuk, hogy te is szeretsz minket. És most, hogy melletted vagyunk, nem akarunk többé eltávozni tőled és az egész örökkévalóságon át veled maradunk.

Igenis meg kell engedni az egyszerű lelkeknek, hogy más szavakkal forduljanak a Szent

Szűzhöz, mint a tudósok. El kell túrni, hogy a gyermekek, midőn kedveskedve körülveszik Édesanyjukat, ne tartsák be ugyanazokat a szertartásokat, mint a fegyverekkel ellátott nemesi testőrök.

Igy hát ismét hívom olvasóimat, hogy vonuljanak be a Királynő palotájába még számosabban és még nagyobb bizalommal, mint az első alkalommal. Jézus azt akarta, engedjék meg a gyermekeknek, hogy egész szabadon közeledhessenek hozzá, bár az apostoloknak úgy tűnt föl, hogy tolakodók és tapintatlanok. Mutatkozhatik-e a szelíd Szűzanya kevésbé gondosnak, mikor arról van szó, hogy maga köré gyűjtse azokat az alázatos lelkeket, akik arra a boldogságra pályáznak, hogy az ő gyermekei lehessenek?

Zboiska, 1925. szept. 12.

Schryvers J. C. SS. R.

ELSŐ FEJEZET

Mária az én anyám

Valamennyi hívő versengve ismétli: **Mária a mi Anyánk!**... Liturgiájában és imáiban maga az Anyaszentegyház biztat bennünket, hogy Máriát ezzel a névvel illessük és a szív, más indíték hiányában is, ellenállhatatlan erővel érzi, hogy úgy kell hozzá fordulnia, mint szeretett Édesanyjához.

Mégis fontos, hogy mélyére hatoljunk ennek az igazságnak. Sokkal valóságosabb és sokkal vigasztalóbb az, mint ahogy az ember első látásra gondolná. Jézus Krisztus a Szent Szűztől született. Ő valóságos Anyja Jézusnak, az Istenembernek. Ez hittétel!

Ki is ez a Jézus Krisztus? Ő a Megváltó, a Feje annak a Testnek, amelynek a keresztyének tagjai: az elsőszülött a testvérek sokaságában. Mindez lényegileg. Nem valami magánember. Ő, akinek az a hivatás jutott osztályrészül, hogy megváltsa a világot; hogy Atyja legyen a hívők családjának. Nem! Nála ez a hivatás lényegbevágó, lényegi vonás. Maga Isten, amikor elhatározta a világ megváltása végett az Ige megtestesülését, csakis úgy gondolhatta el, mint Közvetítőt, mint Elsőszülöttet, mint a titokzatos Test Fejét. Mint ilyen volt előrerendelve; mint ilyen született meg.

Mikor a szerepapot pappá szentelik, egy tulajdonságot (qualitas) kap, új méltóságot, amelyet kétségkívül sohasem fog elveszíteni, de amelyik mégsem tartozik lényegéhez. Ő nem született pap!

Jézus ezzel szemben maga „a” Pap, a született Közvetítő, a feláldozott Bárány, a világ kezdetétől fogva, a Megváltó.

Ez az a Jézus, akinek Szűz Mária az Édesanyja. Ő nem az elvont értelemben vett Krisztusnak adott életet, ő annak a valóságos Jézusnak az Édesanyja, aki lényegénél fogva Megváltó, aki elválaszthatatlanul egy velünk, mint ahogy a fej egy a tagokkal és a kar a törzssel.

Következőleg, mikor ennek a Jézusnak „Édesanyja” lett, anyjává lett mindazoknak, akik egyek Jézussal; a Fejnek nemzője, nemzője a tagoknak is; életet adván a Megváltónak, életet ad a megváltottnak is.

Próbáljuk még jobban megérteni Istennek ezt a tervét és Mária anyaságának titkát.

A Szent Szűz adta Jézus Krisztusnak az emberi természetet. Mindazonáltal az Anyaszentegyház nem azt mondja, hogy ő Jézus Krisztus emberségének Anyja, hanem azt, hogy valóságos Istenanya. Valóban, Jézus Krisztus embersége nem önmaga által létezik, hanem egyedülálló, u. n. hyposztatikus egyesülésben az Istenséggel, az Ige személyében. A Szent Szűz tehát nem Krisztus emberségét adta a világnak, hanem Jézus Krisztust, az Istenembert.

Éppenígy, életet adván Jézus Krisztusnak, a Megváltó-Jézusnak adott létet. Nem hozhatott

a világra egy olyan Jézust, aki nem lett volna ugyanakkor szükségképen a mi Testvérünk, aki nem lett volna Feje annak a testnek, amelynek mi tagjai vagyunk. Tehát, mi már bennfoglaltunk abban a Krisztusban, akinek ő Édesanyja; része vagyunk ennek a Krisztusnak, az Ő élete kering már bennünk.

Igy Anyja lévén Jézusnak, szükségképpen nekünk is. Következéleg nem lehetséges az, hogy minket kihagyjon a számításból, vagy elszakítson keblétől. Egyek vagyunk őbenne Jézussal, része vagyunk Fiának!

Jegyezd meg, keresztény lélek, hogy az a szoros egyesülés, amelyben te Jézussal vagy és amely szükségképen Mária gyermekévé tesz téged, nem a vak sors műve, amely csak úgy véletlenül csúszott be Isten tervébe.

Nem! Ez előre megfontolt s az isteni tervekben az Ige megtestesülésével együtt elhatározott dolog.

Máriának reád vonatkozó anyasága, kiegészítő része az egész isteni tervnek. Ha téged elvesznek anyai öléből, az ő Fiát, Jézust magát ragadják el tőle s lerontják a megváltás művét.

Ó, kedves Anyám, mily nagy örömmel áraszt el engem ez a gondolat! Milyen jól érzem magam benned, elrejtve a te lelkedben, mint a gyermek, anyja ölében! Mennyire érzem anyai szívedet, amint fölöttem virraszt és cseppenkint adja a kegyelmet, amelyre oly nagy szükségem van ahhoz, hogy Jézusban növekedjem! Mindig veled egyesülve akarok maradni és kérni téged, hogy szeress engem.

Mária a mi Anyánk. Minden keresztény versengve hangoztatja ezt, de a tudósokon kívül senki sem gondol arra, hogy bizonyítsa is. Az egyszerű lélek számára fölösleges is lenne: a keresztény szívbe maga Isten vési bele ezt a meggyőződést akkor, amikor az Jézus testvérvé lett.

Miért érezted kedves olvasóm, kora ifjúságodban, hogy valami vonz a Boldogságos Szűz szentélyei felé és miért vettél részt titkos megindultsággal a tiszteletére rendezett zarándoklatokban? Miért találtál annyi gyönyörűséget az olvasó elmondásában; miért szeretted morzsolni útközben ismételve: **Udvözlégy Mária?**

És nem csak te egyedül érezted ezt a vonzalmat; más korodbeli gyermekekben ugyanazok az érzelmek támadtak, mint benned, ők is, úgy mint te, szerényen odatérdeltek a Szent Szűz képei elé, megmondták neki, hogy mennyire szeretik és kérték őt szükségükben. És mindegyik azt gondolta, hogy ő különösen szereti égi Édesanyját, ő viszont úgy viszonzta mindenegyesnek szeretetét, mintha sem szeme, sem szíve nem irányulna másra, mint éppen csak reá.

Még az egyedülálló, övéi szeretetétől megfosztott aggastyán is meghatottan gondol Máriára, aki nemsokára eljön majd az égből és teljesíteni fogja minden vágyát. És ne gondold, hogy ez a gyermeki gyengédség csak egyetlen népnek, egyetlen országnak sajátja. Minden nép önkénytelenül is tiszteli őt, segítségül hív-

ja; megható eszközöket talál ki, hogy iránta érzett szeretetének tanujelét adja; tiszteletére templomokat épít; az utak mentén a Madonna képeivel ékesített kis kápolnákat emel; zárándoklatokat szervez Mária szentélyeihez. És minden nép azt képzei, hogy a föld valamennyi népénél jobban tiszteli a Szent Szűzet.

Az eretnekek és hitetlenek, amikor a magasból megkapják a világosság sugarát és a katolicizmushoz megtérnek, közömbösségükből, vagy ellenséges érzületükből egyszerre a Boldogságos Szűz Mária iránti bizalomra és szeretetre hajlanak át. Annakelőtte arról vádolták a hívőket, hogy túlságosan tisztelik őt, most nem találnak elég szót, hogy dicsőítsék égi Királynőjüket.

Végül még maguk a szegény vad népek sem tudják magukat kivonni a Szent Szűz szereteturalma alól. Attól fogva, hogy hallottak Isten Anyjának kiváltságairól és dicsőségéről s az Egyház gyermekeivé lettek, egyszerre csak úgy érzik, hogy égi Édesanyjuk iránt elragadja őket az áhítat és gyengéd szeretet. Oly nagy áhítattal és bizalommal imádkoznak hozzá, mint a tiszta katolikus országokban született keresztények.

Ez a Szent Szűz felé irányuló általános megmozdulás, amely valamennyi keresztény szívében él a kereszténység hajnalhasadása óta, mind a mai napig fennáll: a hitetlenek támadásainak ellenére, a közömbösség és kétely ellenére, amelyek már annyi hitet oltottak ki és annyi lelkesedést hűtöttek le.

Az az érzelem, amely az első idők hívőit Isten Anyja felé vonzotta, ma is ugyanazzal az erővel és hévvel viszi a híveket feléje.

Az a lelkesedés, amely hatalmába kerítette a IV. században Efezus lakóit, amikor a zsinati atyák kijelentették, hogy Mária valóságos „Istenanya”, nem volt nagyobb annál, mint amely a rómaiakat és az egész világ katolikusait áthatotta akkor, amikor IX. Pius pápa a XIX. században kimondta a Szent Szűz Szeplőtelen Fogantatásának dogmáját.

Az Egyház ezt az általános érzületet szentbeisédeivel előmozdíthatta és irányíthatta, de nem ő hozta létre. Inkább őt vitték gyermekei s nem neki kellett őket vinnie. Az összes hívők sürgető szeretetének hatása alatt növelte a tiszteletére rendelt ünnepek számát; terjesztette tiszteletét: egymásután határozta meg kiváltságait; bőkezűen osztogatta kincseit mindazok számára, akik a Szent Szűzet tisztelik. Azután a történelem egyes kritikusabb pillanataiban, pápáinak szava által, közös könyörgések formájában, az égi Édesanya felé irányította a lelkeket és szíveket.

Honnét ez az egyöntetű gondolkodásmód, amely túlélte a századokat, amely különbség nélkül minden katolikus népet lelkesít, amely nem cáfolt rá soha önmagára, annak ellenére, hogy megvoltak a kor-, hely- és időbeli különbségek?

E gondolkodásmód nem származhatik emberi forrásból. Független az egyes sorsfordulatoktól és körülményektől, következőleg felülről való.

A Szentlélek árasztotta ezt a keresztény lélekbe, midőn Isten gyermekévé tette; midőn közölte vele Jézus életét; midőn a lelkeket Mária anyai gondjaira bízta. Ez az égi Anya Gyermekének méltóságával véste bele a lélekbe az iránta táplált legyőzhetetlen szeretetet, továbbá azt a gyermeki bizalmat, melyet sem a kor, sem az élet változandósága, sőt még a gyengeségek és botlások sem tudnak egészen kioltani.

•

A Szent Szűz a mi Anyánk, olyan Anya, akinek jósága és gyengédsége fölülmúlhatatlan. Isten ezt az igazságot megváltásunk történetének címlapjára írta; belevéste szívünk legmélyére; végül elénk tárta a látható természet minden lapján.

Milyen megkapó, hogy mindenütt, ahol csak megjelenik egy életcsíra a mindenségben, a Gondviselés rendel melléje egy anyát is, hogy védje azt. Megfeledkezett volna hát arról, hogy anyát adjon nekünk, ki érintetlenül védje meg lelkünkben a természetfölötti életnek ama titokzatos csíráját, amely nem más, mint részesezés az Ő saját isteni életéből?

Megfigyelted már, hogy pl. egy igénytelen rügy, amelyet alig lehet észrevenni az ágon, milyen melegen be van burkolva, hogy sem a közelgő tél fagya, sem a rovar gyilkos harapása ne árthasson neki?...

Hosszú hónapokra és aprólékos előkészületekre van szükség, mielőtt a természet, ennek

a kicsi lénynek az anyja, megengedi a levélnek, hogy felszakítsa takaróját, vagy a virágnak, hogy kibontsa szirmát.

Megvárja, míg a hosszú, kemény hideg jól megtisztítja a levegőt, majd utána a tavaszi nap enyhén felmelegíti, s a jótékony eső felfrissíti a hőmérsékletet.

De micsoda hát ez a csöppnyi lény? Csak egy egyszerű rügy; de ez a rügy élőlény, a legfőbb Létezőnek képe, végtelenül távoli, de valóságos részesedés az Életéből. Vajjon nem érdemli-e meg, hogy Isten oly aprólékos gonddal vegye körül?

És mi történik akkor, amikor Isten már nem csupán egy növényt, hanem egy hatalmasan fölötte álló lényt, egy „rovart” hoz létre, amely érez és mozog? Ó, akkor az elővigyázatosság megkétszereződik. A pillangó csak oda rakja le tojásait, ahol a kikelő kicsiny terített asztalra talál s amikor átváltozásának elérkezik az ideje, a lárva, saját magából kiválasztott anyagból csodás szépségű gubót fon maga köré, amelyben semmi sem zavarja álmát.

Dehát végre is miért kellett ennyi csodát összehalmozni, hogy egy közönséges hernyónak s egy muló életű lepkének az életét megvédjék? Azért kellett, mert ezek élőlények. Mert Teremtőjük, aki az égben van, szereti őket, mint saját életének másolatait. És minél tökéletesebb létre hivatott egy életcsira, a Gondviselés annál inkább megsokszorozza gondosságának jegyeit. Minden állat mellé anyai szívet rendel, amely csodálatra méltó ösztönnel

találja ki, hogy mire van szüksége az újszülöttnak; bámulatos erőt, vagy ügyességet önt belé, hogy megvédje, ha életét veszély fenyegeti. Még az állatok is, amelyeket mi vadaknak nevezünk, kicsinyeikkel szemben csupa gyengédséget tanúsítanak. Hát még mit mondjunk majd a Teremtő gondosságáról, mikor arról lesz szó, hogy halhatatlan lelket alkosson s azt beléontse az emberi testbe! Mily végtelen elővigyázatoság a Gondviselés részéről, már jó előre, hogy az a kicsi életcsíra, amelyet már éltet egy Isten képmását viselő lélek, kényelmes és nyugodt lakást kapjon, ahol semmiféle kívülről jövő ártalmas behatás ne akadályozhassa lassú kifejlődését. És mikor ez a gyenge kis lény elég erős lesz arra, hogy önmagában is megéljen, édesanyát talál majd bölcsője felett, ki a gondos gyengédségnek és legvözhetetlen türelemnek a mesterműve, aki elfeledkezik arról, hogy van más öröm is, mint virrasztani újszülöttje fölött és táplálni őt tejével. Belátod már, hogy miért van neked az égben „édesanyád” és azt, hogy mit jelent ő számodra? Mi a testi élet összehasonlítva a kegyelem életével?

Mi ez a rövid lét a végnélküli étellel szemben? Mi az emberi élet párhuzamba állítva a kegyelem által beléd öntött isteni étellel? A teremtő gesztusnak ez alig, hogy durva vázlat, halovány mása. Az igazi élet, a tökéletes élet, a mestermű: **a természetfölötti élet.**

Milyen anyát kellett a Teremtőnek a lélek bölcsője mellé helyezni, aki erre az életre született?

Ó, most már megértem, áldott Szűz, miért találalak fölém hajolva legifjabb éveim óta, miért hívtalak önkéntelenül téged segítségül gyermek-bánataimban; miért menekültem a veszély idején ösztönszerűen anyai palástod alá.

Igen! Ó az én „anyám”. Ó szült engem a kegyelmi életre és anyai gondosságában mindig velem foglalkozik.

Részemről ez nem csupán föltételezés, nemcsak remény, vagy gyermekes ábránd.

Nem! Ó szeret engem, az ő egészen kicsi gyermekét; szeret úgy, ahogy földi anya soha nem szeretett.

Szereti kihívni kedveskedéseimet; rámmosolyog s szívére szorít; beszél hozzám és megölel engem.

Ó, mennyi örömet és gyönyört talál egy anya abban, hogy gyermekét nézheti! Milyen boldog, mikor az a csöppnyi lény mosolyával felel gyengédségére! Órákat töltene így el, hogy kölcsönös szeretetnyilvánításokban versenyezzen vele. Mindenről megfeledkezik maga körül, még bánatáról is, annyira foglyul ejti újszülöttje iránti szeretete, annyira vágyik neki örömet szerezni. Ó, áldott és szeretett Anyám, ugy-e azért szeretsz te is engem? És én az által akarom viszonzni a Te dédelgetéseidet, hogy szeretlek téged; általad szeretem Jézust; engedem, hogy Te szeress engem, hogy körülvégy gyengédségeddel s elhalmozz jótéteményeiddel.

Mondd nekem gyakran, hogy szeretsz engem; mondđ különösen szórakozott és borús

pillanataimban, mert sohasem akarok arról megfeledkezni, hogy lelki életemet ott élem, a Te áldott lelked mélyén.

MÁSODIK FEJEZET

Mikor lett a Szent Szűz a mi Anyánkká?

A Szent Szűz abban a pillanatban lett a mi Anyánkká, midőn Jézusnak Édesanyjává lett. Egyetlen anyasága Anyjává teszi őt a Megváltó-Krisztusnak: Jézusnak és az ő tagjainak.

Mármost, Jézus a Szentlélek működése által és a Szent Szűz önkéntes közreműködése által fogantatott. Ilyenformán, mi épenúgy fogantatunk ugyanebben a pillanatban, mint keresztények, ugyanezen kettős ténykedés által.

Mária nélkül, az ő beleegyezése nélkül, Jézus nem öltött volna testet. Isten az ő legnagyobb művét, a megtestesülést és a megváltást, egy tiszta teremtménynek, egy alázatos Szűznek beleegyezésétől tette függővé. Következőleg ugyanettől a beleegyezéstől tette függővé a megváltás művének minden alkalmazását, minden kegyelem kiosztását és minden választottnak üdvösségét.

A Szent Szűz, Jézus fogantatása által, nem-

csak valóban Anyánkká lett, de erről tudomással is bírt.

Hogyan is rejthette volna el előle Isten ezt a titkot? Jézus Anyjának és az emberek Anyjának méltósága oly dicsőséges, s egyben oly ijesztő következményeket vont maga után, egy anyai szív számára, hogy az alázatos Mária nem tudott volna választani és szabadon beleegyezni, ha nem ismerte volna annak részleteit.

Sőt, mi több, nemcsak ismerte az általa kimondott „FIAT” következményeit, hanem valósággal örömmel fogadta azokat, szabad elhatározásból, anyai szívének teljes hevével, csak-hogy minket megszabadítson a pokoltól.

Ő, Ő tudta: Jézust elfogadni gyermekéül annyi, mint minket is vele együtt elfogadni. Minket elfogadni pedig annyit jelent, mint elveszíteni Jézust, kiszolgáltatni őt a halálnak. Jézust megmenteni viszont annyi, mint minket elveszíteni, minket a pokolra ítélni!

Mária tehát belenyugodott már jóelőre egy szenvedéssel és kimondhatatlan aggodalmakkal teli életbe.

A Szentírásban (Gen. 25, 22.) olvassuk, hogy midőn Rebekka a két ikret, Ézsaut és Jákobot hordozta, érezte, hogy azok méhében lökdösődtek: **collidebant in utero eius parvuli**. Ez a küzdelem szenvedést okozott neki s a szegény anya felkiáltott: **si sic futurum mihi erat, quid necesse fuit concipere**, ha így kellett járnom, mi szükség volt fogannom?

Igy foganta és hordozta méhében a Szent

Szűz is az ő két iker gyermekét, Jézust és az embert; és nem volt közöttük egyetértés, mert az egyik igaz volt s a másik bűnös: **collidebant in utero eius**, és a két gyermeke közötti ellentét miatt szenvedett az Anya. Tudta, hogy az egyiknek élete a másik halálát fogja jelenteni.

S midőn az ikrek megszülettek, — maga a Szentlélek jegyzi ezt meg (Gen. 25, 25.) — Já-kob, kezével fogta Ézsau sarkát. A fiatalabb Jákob, az embert jelképezi, akit Isten meg akar menteni; elválaszthatatlan idősebb testvérétől, Jézustól, a Megváltótól, és Jézus nem fog megszületni a nélkül, hogy vele együtt testvére is meg ne kezdje születését.

A szegény Anya látja, mint növekszik két gyermeke, de szívében folytatódik a küzdelem. Jézus az Elsőszülött, az Atya szeretett Fia, az elsőszülöttségénél fogva Neki van joga az örökségre.

Az Anya szereti Őt, hiszen az ő Gyermeke; az ő Elsőszülöttje, de szereti Jákobot is, mert hiszen az elsővel együtt hordozta méhében és egészen hasonló Édesanyjához, minthogy teljesen az emberi nemből való, mint ő.

És közbeveti magát, hogy neki is része legyen — a nélkül, hogy meg lenne rá a jogcíme — az idősebb elsőszülöttségi jogából, hogy bitorolja valamiképen Jézus kiváltságát, neki hagyva a munkát és a fáradságot s hatalmába kerítve örökségét.

De mennyi aggodalom tölti el Mária anyai szívét, míg végrehajtja ezt a keserves helyettesítést. Mily fájdalom számára, hogy kedves

Jézusát a bűnös ember mögé kell helyezni, mennyi ügyességre van szüksége, hogy a vét-
kes emberről elfordítsa a megsértett Isten igaz-
ságos haragját, mennyi erőfeszítésre, hogy az-
után örök egyetértésben kibékítse a két test-
vért!

Ó, kedves Anyám! Mennyi könnybe kerül-
tem neked! De viszonzásul nagyon szeretlek té-
ged. Mindig melletted akarok maradni, mint
Jákob, anyja mellett. Nekem nincs jogom arra
az örökségre, amely Jézust természeténél fogva
megilleti, de te közös Édesanyánk vagy, te meg-
nyered számomra mennyei Atyánk áldását s
kibékítesz engem Jézussal.

Ó, jó Anyám, íme a munka, amit már meg-
kezdtél lelkemben. Fejezd be művedet, alakíts
át engem teljesen Jézussá. Öltöztess idősebb
Testvérem erényeibe, műveibe és érzéseibe,
amint Rebekka Ézsau ruháiba öltöztette Jáko-
bot. Így a mennyei Atya azt hiszi majd, hogy
bennem Fiát, Jézust látja és megáld engem s
megajándékoz Fia örökségének jogával.

•

A Szent Szűz a megtestesülés pillanatában
„Anyánkká” lett; külsőleg akkor kezdi el gya-
korolni ezt az édes hivatását, mikor szeretett
Fiát bemutatja a templomban.

A templomban való bemutatás jelképes szer-
tartás volt. Annyit jelentett, hogy az Elsőszü-
lött, a Megváltó, Istené, mint Áldozat, csak
hogy valamennyi testvérét megszabadítsa.

Most íme, ez az Áldozat megjelenik Édes-

anyja karján a templomban. Mária felajánlja Istennek áldozatul és Isten szívesen fogadja felajánlását. Visszaváltása csak ideiglenes és Mária tudja ezt.

Ha mégis lehetséges lett volna, hogy nem tudta volna, Simeon vállalkozik rá, hogy figyelmét felhívja az ijesztő titokra: ez a Gyermekek, mondja neki, ellentmondások tárgya lesz, a botlás köve sokak számára, és a fájdalom töre fogja átjárni lelkedet. (Luk. 2, 34—35.)

Mária azután újból karjaiba vette édes Kincsét, de jól tudta, hogy ez a Jézus, az ő Fia, többé nem az övé, hogy halálra van szánva, s csak úgy kapta vissza mint a Bárányt, amelyet neki kell táplálnia és felnevelnie az áldozatra.

Amikor a Fáraó leánya megmentette a Nilus vizéhez kitett gyermek Mózeset, dajkát keresett, aki felnevelje ezt a zsidó gyermeket. Az anya jelentkezett és vállalkozott, hogy táplálja a csecsemőt s ha majd megnő, visszaadja a hercegnek.

Ennek az anyának az örömét, ki csak az imént mentette meg fiát a haláltól, kétségtelesen mérsékelte a keserűség arra a gondolatra, hogy az a gyermek többé nem az övé s oda kell adnia egy pogány udvarnak.

Igy veszed át Anyám, te, édes Fiadat Simeon karjaiból; ez a gyermek már nem egészen a tiéd; nemsokára át kell majd őt adnod ellenségeinek és a pogányoknak, kik halálra viszik őt. Igaz, hogy ezzel a föltétellel megmented összes többi gyermekeidet, megszüntetted a rájuk nehezedeő kemény fogságot, de minő fájdalom,

hogy el kell veszítened ezt az Idősebbet, ezt a kedvenc Gyermeket.

És ez a gyötrődés nem szűnik meg többé. Ezentúl minden arra emlékezteti a szegény Anyát, hogy ez a Jézus nem az övé. Lélekben látni fogja, mint adják át a kegyetlen ellenségnek; látni fogja, mint kicsúfoltat, mint halálra kínzottat.

Néha maga Jézus emlékezteti, hogy nem kizárólag az övé, mint ahogy tette ezt a templomban, mikor három napig maradt ott elvesztétként. És Názáretben, beszélgetéseik közben, néha rátereli a szót erre a fájdalmas tárgyra, az utolsó áldozatra, a közelgő halálra.

De Jézus arra is rámutat, hogyan lesz ez a halál a többi emberek üdvössége és Mária örvendezik a fölött, hogy többi gyermekei így fognak megmenekülni. Így tölti ezeket a hosszú éveket; félelem és remény, szomorúság és öröm között hanyatva.

Ó, mennyit szenvedett értem életében és én semmit sem tudtam azokról a szenvedésekről, amelyeket annak okoztam, aki engem hordozott.

*

A Szent Szűz az Ige megtestesülésének pillanatában fogant minket, méhében hordozott, mikor Jézust felajánlotta a templomban és ezt a felajánlást folytatta szívében egész a Kálváriáig; végül fájdalom közt szült bennünket a kereszt lábánál, midőn látta, hogy szeme előtt hal meg Jézus.

A Királyok Könyve (II. Kir. 21. 1.) egy meg-

rendítő eseményt említ meg: Három esztendeje tartó éhínség pusztítja Izrael földjét. Dávid király megkérdezi ennek-okát az Úrtól, Aki azt feleli: Saul és az ő háza a hibás; igazságtalanul kiontották a Gabaoniták véréét. Dávid megkérdezte ez utóbbiakat, hogy milyen elégtételt kívánnak és azok azt követelték, hogy Saul hét leszármazottját adják ki nekik, hogy azokat keresztre feszítsék. E hét áldozat között volt Reszfának, Saul feleségének két fia is.

Az a szegény anya, valami magasztos megnyugvással fogadta két fiának véres áldozatát. Midőn keresztre feszítették őket a hegyen, az Úr színe előtt, fogott egy szőrzsákot, a kivégzés helyére ment, ott a keresztnek tövében kiterítette a sziklára fájdalmának köntösét és komor beletörődöttséggel várta két fiának halálát. S amidőn kimultak, ott maradt fájdalmába merülve, hogy a vadállatok fogaitól megvédje kihült testüket.

Ó, szeretett Anyám, mennyire rád ismerek, te vagy az Új-Szövetségnek ez a Reszfája!

Isten rendelése folytán elveszik tőled Fiadat, hogy megbosszulják az egész nép bűnét; elhurcolják, hogy keresztre feszítsék és te nem nyitod panaszra ajkadat.

De midőn Jézusod már a Golgota útján halad, te gyászruhádban követed őt. Lábaid azt a vért tapodják, amely menet közben az ő sebéből folyt. Ott vagy, midőn keresztre szegeznek; hallod a melléből előtörő sóhajokat, látod idegeinek összerándulását a heves kalapácsütések alatt, s végül ég és föld között fölfüg-

gesztve szemléled Őt és ott maradsz néma fájdalomadba merülve, nem veszítve szem elől szeretett Gyermekedet, védve Őt jelenléted és fájdalomad magasztossága által, az őt keresztrefeszítő vadállatok joggalanságai ellen.

És ebben az ünnepélyes órában, néhány pillanattal halála előtt, a haldokló Megváltó titokzatos szavakat ejt ki: „Asszony, íme a te fiad”, és a szeretett tanítvány felé fordulva: „Íme, — mondá, — a te Anyád”.

Jézus ebben a pillanatban, amely nemcsak életének, hanem minden időknél legfontosabbja volt, nemcsak egy családi kérdést kívánt rendezni; ennél sokkal többet akart véghezvinni. Ezeknek a szavaknak, mint mindazoknak, melyeket életében kiejtett, szellemi értelmük, megváltó-értelmük volt. Az angyali üdvözlés óta lett Mária Jézus Anyjává és a mi Anyánkká. És ő ismerte kiváltságát és küldetését, melyet mint az emberiség Anyja kapott.

De Jézus azt akarta, hogy ebben a pillanatban, amelyben a megváltás művét befejezi, hivatalosan is megadja neki, tanítványa jelenlétében, ezt a címet, és pedig a végrendelet fájdalommas formájában.

Ó, milyen megható a haldokló Jézusnak ez az utolsó figyelmessége, könnyező Anyja iránt. Ezek a szavak: „Íme a te fiad”, Jézus felelete volt a megtestesülés pillanatában Mária által kiejtett „fiat”-ra. Jézus föltette neki a kérdést az angyal ajkai által: Akarsz-e Anyám lenni? Ha igen, akkor vedd a bűnösöket is, az én testvéreimet, akik szemed láttára fognak megölni

engem. És a szelíd Szűz azt felelte: Akarom, Fiat!

Most, hogy a véres dráma befejeződött, Jézus folytatja: minthogy nem kímélted egyetlen Fia-dat, hogy az én bűnöseimet megmentsd, neked adom őket, ők a te tulajdonod.

És valóban, ez a pillanat keltezi az emberek Édesanyjának közvetlen anyai működését.

Mindezideig szívében összpontosította irán-tunk táplált szeretetét; hallgatagon hordozott bennünket anyai ölében, s a szeretet eme tit-kát elrejtette a világ elől, de most, hogy való-ban a természetfölötti életre szült bennünket, nyilvánosan is gyakorolni kezdi ezirányban ál-dott kötelességét.

HARMADIK FEJEZET

Mi volt Anyánk a multban számunkra?

De hatoljunk bele még inkább Anyánk szí-vébe és kutassuk, mi volt Ő, nem minden gyer-meke számára általában, hanem külön a te szá-modra.

A sok emberi lény között, akik léteztek, vagy létezni fognak, csak korlátozott számban van-nak olyanok, akik valóságban magukba fogad-ják Jézus életét.

Ami téged illet, a keresztség által újjászülettél, Jézus „testvérévé” és Mária „gyermekévé” lettél.

Miért részesültél épen te ebben az előnyben, annyi sok közül?

Ó, ezt a pontot egész különös figyelemmel kell megvizsgálnod, mert e nélkül nem érheted meg, mi volt és mi számodra továbbra is a te mennyei Édesanyád.

Idézd föl tehát újra a nagy elvet, amely alapul szolgál a Szent Szűz iránti áhítatodnak. Az Istenanya életet ad a Megváltó Krisztusnak, az Elsőszülöttnek, ama test Fejének, amelynek te tagja vagy. Következőleg, ha ez a Jézus tőle születik, mindazok, akik részesei Jézusnak, szükségképen tőle születnek.

Ám Jézus csakis azért született Tőle, mert Mária ebbe beleegyezett. Tehát Jézus egyetlen tagja sem születhetik Tőle ugyanezen beleegyezés nélkül. Csakis ezért leszünk Jézus „testvéreivé” és Mária „gyermekéivé”, mert az ő anyai szíve kívánta, akarta, kérte ezt.

Ó, mennyire kell, hogy ennek az igazságnak tudatában áthasson a szeretet és hála téged! Te egy vagy a gyermekek milliói között, kiket méhében hordozott és Anyád valamennyi között megkülönböztetett, személyesen kiválasztott, úgy szeretett, mintha mást nem is szeretne, csak téged.

Ezek a reád irányuló anyasági kapcsolatok nem elvont, meghatározatlan és általános vonatkozások, hanem határozott, szabatos és egyéni jellegük van. A te Anyád nem hasonlít-

ható ahhoz a királynőhöz, aki kétségtelenül nagyon jó minden alattvalójához, s akinek szelíd-ségét mindenki dicséri, de aki nem ismeri személyesen valamennyi alattvalóját, s akit nem lehet jetszés szerint megközelíteni.

Nem, Ő a szó szoros értelmében vett Édesanya, aki személyesen több gyengédséggel viseltetik irántad, mint ahogy azt a te gyermeki szíved megálmodná.

A földi anya nem hanyagolja el egyetlen gyermekét sem, ismeri őket és szereti valamennyit; azt akarja, hogy mindegyik gyengédségével vegye őt körül és megvallja neki örömeit és fájdalmait.

De ez a szeretet csak halvány képe Mária szeretetének. Miként Isten megteremtve a földi „atyát”, nem tett mást, mint megalkotta saját szeretetének távoli mását, éppenúgy megteremtve az „anyát”, csak a Szent Szűz szívének gyenge vázlatát rajzolta meg. Ő a mintakép, a földi anya csak többé-kevésbé tökéletlen másolat.

Benne éltünk, mielőtt léteztünk volna. Jóval előre, vidám várakozással készítette elő bölcsönket saját anyai szívében. Kimondhatatlan örömet és kifejezhetetlen aggodalmakat okoztunk neki.

Ő, mennyi emberi lény van, akik különféle eshetőségeknek s az emberi akarat szeszélyének kitéve, elvesznek a nélkül, hogy napvilágot láttak volna.

De fölötted Mária virrasztott különös szeretettel; gondos szülőket adott, eltávolította tőled

a veszélyeket; a legkisebb részletekre is behatolt, hogy megadja neked a születés boldogságát és azt, hogy a keresztség vizében újjászüless.

Ó, mily gyöngédséggel és bensőséges örömmel árasztotta beléd e pillanatban Fia életét, szorított anyai szívére és mutatott be a mennyei Atyának, mint szeretett „gyermekét”. Ó, ha meg tudnók érteni, mily messzemenőleg gondoskodott rólunk égi jó Anyánk!

•

Majd jöttek első éveid, amelyekben a gyermek még nem használja esztét. Mérhetetlen kincsek letéteményese voltál, de még öntudatlanul hordoztad azokat. A kegyelem révén meg volt már benned, mintegy csírájában, jövő élet-szentséged minden mozzanata.

Ó, mily fontos, a jövőt illetően, ez a gyermekkor. Az ember későbbi élete nagyrészt attól a környezettől függ, amelyben kora ifjúságát töltötte, azoktól a szavaktól, amiket hallott, a példától, amit látott.

Az anya, ha vallásos, maga tanítja meg gyermekét az első imádságokra, kiejteti vele Jézus, Mária nevét, józan képekkel foglalja el képzeletét és helyes érzelmeket ébreszt érzéki képességeiben, hogy tudniillik féljen egyes dolgokat elkövetni, másokat viszont szívesen tegyen meg; forduljon el a hazúgságtól, az igazságtalanságtól, a szerénytelenségtől. Mindezek a benyomások belevésődnek a gyermeknek annyira gyengéd lelkületébe és nem is távo-

nak onnét, hacsak erőszakkal ki nem tépik belőle.

Mondd, Mária gyermeke, ki készítette elő földi édesanyádat, hogy a jámborságra oktasson; ki irányította az idő és hely körülményeit, hogy te, szinte természetszerűen, jó légy; ki állította melléd a lelkivezetőket, akik távol tartották tőled a bűn látványát?

Jézus volt az, illetőleg az Ő isteni Lelke, Aki azt akarta, hogy az Ővé légy, de égi Anyjának gondoskodása által. Semmiféle kegyelem, semmiféle jótétemény, vagy annak előkészítése nem jut el és nem fog eljutni soha egyetlen teremtményhez sem, hacsak nem Átala, az Ő akarata révén.

Nem ismered tehát a maga teljességében gyengédségét, ha nem látod, mint foglalkozik veled, az ártatlanságnak és boldog nemtudásnak eme korában.

Ó, mily kedvesek szívének a gyermekek, mennyire fölkeltik gondoskodását; mennyire vigyáz testi egészségükre és lelkük szépségére!

Térj vissza lélekedben ezekhez az első évekhez és vizsgálj csak át azokat, amennyire csak emlékükd megmaradt benned. Egy lény, aki csupa jóság, titokzatos módon foglalkozva veled, szeretett téged, elrendezett mindent körülötted, távol-tartva tőled a láthatatlan veszélyeket. Lelkednek megadta az eljövendő kegyelmekhez szükséges tanulékonytápot, kialakította természetes adottságaidat és előkészítette képességeidet, hogy magadba fogadhasd az első természetfölötti benyomásokat.

Azután ütött számodra a fontos óra, amikor értelmed használatával kezdtél élni és kezdedbe ragadtad természetfölötti életed irányítását. Unnepélyes, aggasztó pillanat: egy teremtmény dönt, kiért fog élni: Istenért, vagy a sátánért.

Ez az annyira fiatal akarat, amely még csak bizonytalan kézzel tartja a kormányrudat, máris azt látja, hogy vihar fenyegeti, amelyet üdvösségének ellensége támasztott ellene. Ő pedig teljesen szabad. Senki sem fogja megfosztani ettől a rettenetes szabadságtól, a pokol sem, de maga az ég sem.

Nem látod, kedves lélek, mily aggodalommal várta a Szent Szűz ezt a pillanatot? Ha a földi édesanya jámbor és értelmes, úgy ezek az első évek, amelyek az értelem megnyílását követik, telve vannak gonddal, töprengéssel számára. Követi gyermeke jellemének minden megmozdulását, s a szenvedély játékát. Ha rossz útra fordul, kimondhatatlanul szenved, könyörög, figyelmeztet, könnyezik, miként Monika siratta fiát, Ágostont.

Elképzelheted, mily aggódó gonddal várta égi Anyád szíve ezeket az első pillanatokot és leszte, milyen magatartást vesz föl szabad akaratod, a pokol sugalmazásaival szemben!

Talán nem is egy ballépést jegyezhetél fel ezekben az években. Mindenre figyelő Anyád szánakozott hibáid fölött; figyelmeztetett; lelkiismeretfurdalásokat, akadályokat, bajokat küldött, hogy magadba szállj.

Majd érkezett számodra a nagy ünnep, el-

ső szentáldozásod napja, az első találkozás Jézussal, „Testvéreddel”.

Titokzatos vonzalmat éreztél e rejtett Jézus iránt, az Isteni Vendég iránt, Aki testvérednek hívott téged. Ez a jó Mester, a szentáldozás után, ott lelked csendjében, megtette az első lépéseket. Megalkotta azt az első köteléket, amelynek az volt a hivatása, hogy Téged Hozzá kössön; megadja első zálogát mindama jótéteményeknek, amelyekkel később szándékozott elhalmozni téged.

Ó, mily bensőséges megindulással készítette elő a közös Édesanya két gyermekének eme találkozását. Ez ő, az isteni Rebekka, ki előkészítette szívedet, s tudtodon kívül beléplántálta azokat az érzelmeket, amelyek tetszésére lehettek Jézusnak.

Ez az első kegyelem oly hatalmas, hogyha netán a bűnös élet el is fojtotta, de később is valami titokzatos befolyást gyakorol, amely akárhányszor túlsúlyban marad még az aggyán lelkében is.

A keresztény szülők joggal örvendeznek az első szentáldozás alkalmával. Számolnak azzal, hogy ilyenkor valami kikutathatatlan dolog történik a gyermek lelke és A között, Aki azt magának alkotta. De a Szent Szűz előre látja mindazokat a következményeket is, amelyeket ez a találkozás létrehoz védenca életében.

Talán azt látta akkor, hogy Jézus eme első lépéseinek emléke, egyszer majd a kárhozott útján való megállást jelenti számodra. Az is lehetséges, hogy titokzatos egyesülést eszközölt

ki akkor két gyermeke között, Jézus és te közötted, amint egyes szentek életében olvassuk. Akkor nem fogtad föl ennek a kegyelemnek értelmét, de kezdete volt ez annak a barátság-nak, amely azután Jézus és közötted kifejlődött.

Emlékezzél arra, hogy ezen a napon ismét ünnepelesen ellenmondottál a sátánnak, az ő pompájának és az ő műveinek és, mintegy hűséged zálogául, odaállítottad Jézus és magad közé az Istenanyát, visszavonhatatlanul Neki szentelve magadat.

*

Első szentáldozásod után megkezdődtek számodra a veszélyes évek. Ki ne látná félelemmel, ahogy az ifjúságnak ez az időszaka közeledik, amelyben minden szenvedély, mint tavasszal a természet, felébred, amelyben minden külső dolog, jó és rossz egyaránt, mintegy varázskörébe vonja a képzeletet és a szívet? Az életnek örvendező fiatalok vakmerően törnek előre ezen a rózsákkal telehintett úton és még csak nem is sejtik, hogy rájuk lesekedő kígyók rejtőzködnek ott. Ők maguk jók, nemeslelkűek, tiszták lévén, úgy képzelik, hogy minden teremtménynek jónak, szeretetteljesnek és önzetlennek kell lennie. Sajnos, mennyi kiábrándulás várja őket, mennyi fájdalom és mennyi buká.

Ó, hogy elfogja a pap lelkét a szomorúság, amikor látja, hogy ezek az oly szép ifjú lelkek hogyan hagyják magukat meglepni és félre-

zetni s elvesztik a kegyelmet, a tisztaságot, az ártatlanságot, hogy a sátán undok zsákmányai legyenek.

Ha az anyák lépésről-lépésre követhetnék gyermekeiket ezekben az években, amelyek tele vannak varázslattal és veszéllyel: ha olvashatnák azokat a benyomásokat, melyek, mint valami tolongó tömeg hatolnak be képzeletükbe és még érintetlen szívükbe, ó, hogy remegnének, imádkoznának és bizony gyakran sóhajtoznának!

Amit földi édesanyád nem állapíthatott meg, látta a te égi Anyád és sohasem fogod átérteni, mennyi gondot okoztál neki.

Követte ezen évek alatt minden lépésedet és örködött minden érzelmed fölött. A nehéz pillanatokban ő sugalmazta a bűnnel ellenkező gondolatokat; ő támasztotta benned azokat az eszméket, amelyek arra voltak hivatva, hogy távortartsanak a mélységtől; ő zárta le szemeidet, amelyek e nélkül nagyon is követték volna bűnös hajlamaikat. Bizonyos veszélyes alkalmakkor Ő volt az, Aki mintegy vakká és érzéketlenné tett, s te áthaladtál a tűzön, a nélkül, hogy az megégetett volna. Midőn most visszaemlékezel, hogy milyen csábító alkalmaknak voltál kitéve, elfog a csodálkozás. Ha ugyanaz az alkalom most jelentkeznék, a jámbor élet hosszú esztendei után, bizony nem éreznél magadban elég erőt az ellenállásra.

A kegyelem titokzatos működése, a mindig éber anyai gondviselés, hányszor megelőzte, vagy legalább is csökkentette hibáidat és meg-

akadályozott abban, hogy elérd a bűnöknek azt a félelmetes számát, amelynek be kellett volna zárnia számodra az irgalom kapuját.

De hányszor zártad be füleidet a kegyelem hangja elől és rohantál hanyatthomlok a bűnbe. Akkor a Szent Szűz, a te bánatos, de gyengéd és éberem örökös Anyád, megnyerte számodra a lelkiismeretfurdalás kegyelmét, az imádság és bánat kegyelmét, végül az őszinte bűnvallomás kegyelmét.

Hányszor ismétlődött esésednek s bűnöd megbocsátásának szomorú története? Az a te titkod. De ha sokáig és gyakran voltál a bűn állapotában, akkor égi Anyád részéről különleges és fájdalmas gyengédség tárgya voltál.

*

Végül elérkezett Jézushoz való végleges visszatérésed pillanata. Legalább is remélem, hogy ez az óra már ütött számodra.

Idegen országban töltött hosszú és vétkes távollét után ismét megtaláltad Atyádat, újból fiává lettél, miután önként szolgáltál rabszolgaként Atyád ellenségénél. A nyomorúság és a szégyen megnyitották szemedet és visszavezettek édes Mesteredhez.

Mondd, ki siettette ezt a pillanatot? Ki adta, hogy gyalázatosnak találd a szenvedélyek igazját? Ki őrizte szívedben a Jézus iránti bizalom csíráját? Ki hangolta úgy Atyádat, hogy jó legyen hozzád, hogy még megbocsásson neked, Aki hátráltatta számodra az örök, de igazságos büntetés pillanatát?

Ó, kedves Anya, csak az égben tudjuk majd meg azoknak a pokolra ítéteknek a számát, akiket Te ragadtál el Isten igazságossága elől. Vajjon nem vagyok-e én is közöttük? Az örökévalóságban majd megtudom, ha ítéletem már el volt határozva, de Te ráhelyezted Jézus kezére édes kezedet és Ő engedett s újólag elhalszította a büntetés végrehajtását.

Mindenesetre számtalan eséstől mentettél meg, melyekbe gyengeségemnek, elbizakodottságomnak és szenvedélyeimnek bele kellett volna taszítaniuk engem.

Nem mindenki számára ugyanaz a megtérés pillanata. Szent Ágoston, Lellisi Szent Kamill, kortonai Szent Margit, életüknek nagy részét töltötték távol Istentől. Egyes lelkeket oly hatalmasan ragadott meg a kegyelem, hogy végleges megtérésük szinte nem is érdemli meg ezt a nevet. Másokat nyomon követett az irgalom, s a tudatos és szándékos ellenállás éveit után győzte le őket a kegyelemnek csodája.

De a megtérésnek bármelyik fajtájáról legyen is szó, s akármikor hozza is létre a végleges visszatérést, annak kieszközlője mindig az annyira jó Szent Szűz, az égi Édesanya. Tudjuk ezt nemcsak az Egyház általános tanítása révén, hanem a szentek életéből és saját életünk történetéből is.

A Szent Szűz tudta a módját, hogyan öntsön a lélekbe, a gyermek és ifjúkor idején, bizonyos ájtatosságokat, bizonyos szükségét annak, hogy Hozzá meneküljünk, bizonyos hajlamot arra, hogy imádkozzuk az „Üdvözlégy Máriát.”

Ezek az érzelmek nem tűntek el egészen még a hűtlenségnek vagy a közömbösségnek idején sem. Éppen ezek azok az eszközök, amelyek által Mária magához köti gyermekeit, még akkor is, mikor értelmük és szívük egy időre messzetévedt. Alkalmos pillanatokban ez a kis jelentéktelen mag kikel és anyai közreműködésének édes melegétől meghozza a maga gyümölcsét.

Ó, mily hálával is tartozunk isteni Anyánknak, hogy életünk folyamán kitűzött egy pillanatot, mely az Ővé legyen és ez lelkünkben Jézus végső győzelmének az ideje.

Ne higgyük okatlan vakmerőséggel, hogy nekünk nem volt szükségünk erre a győzedelmes kegyelemre. Ha életünk jó volt, Mária jósága hosszú ideig öntudatlan volt bennünk, de amikor véglegesen kellett választanunk, egyik oldalon Jézus, a tökéletes élet, a másik oldalon — a világ élete zajlása között — láthatatlanul segített bennünket a mi jóságos Anyánk.

Ne higgyük továbbá, hogy most már megszilárdultunk az erényben, vagy hogy egyszer Jézushoz térve már biztonságban vagyunk. Sajnos nem: a Szent Szűznek minden pillanatban folytatnia kell különös pártfogását. Hacsak egy pillanatra is abbanhagyná, visszazuhannánk első nyomorúságunkba.

Állandóan és vég nélkül függünk anyai befolyásától. Kicsiny gyermekek vagyunk, és azok is maradunk, akiket ő anyai ölében hordoz és akiknek csakis általa van életük és létezésük.

Jézushoz történő csatlakozásod döntő kegyelmét a Szent Szűz talán a szerzetesi vagy papi életre való hivatáshoz rögzítette?

Jegyezd meg mindenekelőtt, hogy ha ezt nem is tette meg, ez még nem jelenti azt, hogy te nem vagy előtte nagyon kedves, hanem csak azt, hogy veled más tervei vannak.

Talán a világba szánt téged, hogy ott Jézus Krisztus ügyét védjed; hogy a romlott világban a Mester jó illatát áraszd, mint azok az alázatos ibolyák, amelyek itt-ott a mocsarakban szétszóródva terjesztik kellemes illatukat. A család ölében való életre szánt téged, hogy ott állandósítsd, vagy ismét felvirágoztasd a keresztény szellemet és talán olyan lelkeknek adj életet, akik valamikor az ő különös szolgálatára lesznek szentelve.

De ha meghívott téged és házába vezetett, ez annak a jele, hogy különösen gondos szeretettel őrködik fölötted.

Ha hivatást nyertél és meg is feleltél ennek a meghívásnak, szeretettel és hálával emlékezzél meg a hivatás eredetéről és kifejlődéséről.

Egyszer csak egy ragyogó eszme támadt lelkedben: „pap” leszek... s nagy meghatottságot vett rajtad erőt. Jézus szava oly édes, oly mélyreható volt: enyém leszel, kedvenc gyermekem leszel, közelemben telik majd el életed.

Ugyanakkor bámulatraméltó határozottságot és lelkierőt éreztél magadban. Meg volt benned a bátorság, hogy elszakítsd láncaidat, búcsút mondj egy kedves családnak s bezárkózz az Úr házába.

Emlékezzél vissza, hogyan kérted a Szent Szűz segítségét e jó szándék végrehajtására s miként érezted, hogy szelíden vonz Maga felé.

Ő, Ő kezelnél fogva tartott téged; Ő maga vezetett képei elé, hogy Neki ajánld hivatásodat; Ő irányította hozzátartozóidat, hogy semmi akadályt ne gördítsenek akarata elé.

És mennyi más titkos befolyást működtetett közre; hány titokzatos rugót kellett megmozgatnia, hogy te állhatatos maradj ebben a hősi elhatározásban!

De én csak egyetlen módját idézhetem. Lelkünk jóságos Anyjának számtalan különböző eszköze van arra, hogy a szíveket Jézusához vonzza. Minden lélek hivatása más és más, de mindegyiknek van egy közös vonása: a Szent Szűznek szelíd, de döntő befolyása.

És te most már szereted Jézust; szentélyében szolgálod őt; kegyelmek központjává lettél, talán öntudatlanul is, a Szent Szűz más pártfogoltjai javára; igyekszel növekedni Jézusban, de tudd meg, hogy lelki növekedésed egész műve, isteni Édesanyád ölen és az Ő állandó közreműködésével történik.

NEGYEDIK FEJEZET

Mi most számunkra Anyánk?

Vizsgáljuk most, micsoda számodra az Isten-anya jelenleg, amikor elhatároztad, hogy Jézusért élsz, akár a világban, akár a szerzetesi közösségben?

Az élet egyetlen célja: a beléd öntött isteni szeretet csiráját kifejleszteni, vagyis növelni, tökéletes életkorra juttatni magadban Jézust.

Istenszeretet, megszentelő kegyelem, Jézus élete, természetfölötti élet, mindez egy és ugyanazt jelenti. A Szentháromság közölni akarta a teremtményekkel isteni természetét, végtelenül boldog életét. Mérték nélkül adta ezt az isteni életet Jézusnak és Jézus viszont esetről-esetre, mint megszentelő kegyelmet juttatja el azt mihozzánk. Minél többet kap egy lélek Jézus életéből, annál tökéletesebb!... Így születik újra Jézus Krisztus, vagyis inkább folytatja születését, mert élete még nem befejezett.

Szent Pál mondja, hogy ez az isteni szeretet a Szentlélek által áradt ki szívünkbe, Ki nekünk adatott. A Szentlélek Jézus Lelke. Jézus Krisztus, istensége alapján, főoka a kegyelemnek, szent embersége az első eszközlő ok, eszköz, amely által eljut hozzánk ez a kegyelem. Jézus Krisztus egyébként szentségeket alapított, amelyek a kegyelem közlésének másodlagos eszközlő okai.

Mármost, a gondviselés titokzatos rendelkezése alapján, Jézus Krisztus a Szent Szűz beleegyezése, közvetítése nélkül egyetlen emberrel sem közöl semmiféle természetfölötti segítséget.

Kétségtelenül, a természetes és természetfölötti rendben egyaránt, Isten a forrása minden jónak. De a teremtmények közvetítésével kívánja véghezvinni a jót. Ezért teremtett földi anyát. Ennek az anyai jóságnak maga Isten az első forrása, de saját gyengédségét egy teremtett szívbe árasztotta s azt olyanná alkotta, mint egy tartály, amelyből majd más lények merítenek.

Igy járt el a Szent Szűzzel szemben is. E magasztos teremtmény Szívét mindazon kegyelmek tartályává alakította, amelyek egykor szét lesznek osztva az emberek között s a szétszórással őt bízta meg.

Az bizonyos, hogy minden Jézus Krisztusból forrásozik, de a Szent Szűz beleegyezése, kívánsága, imája nélkül egyetlen kegyelem sem árad isteni Szívéből a keresztények lelkébe. Jézus csakis az ő beleegyezésével akart megszületni; és nem fog újra születni egyetlen lélekben sem, ugyancsak az Ő beleegyezése nélkül.

„Igaz és mindig igaz marad, hogy amiként egyszer Átala kaptuk meg a kegyelem egyetemes Forrását, éppúgy az Ő közvetítésével jut el hozzánk annak különféle alkalmazása, a legkülönbözőbb állapotbeli megnyilvánulásoknál, melyek mintegy jellegzetes összetevői a keresztény életnek. Amiként a megtestesülés titkában

az Ő anyai szeretete járult hozzá nagymértékben, hogy megalapozódjon üdvösségünk, úgy bizonyos, hogy minden más működésben is segítségünkre lesz hozzájárulásával, hiszen ezek az előbbieknél csak függelékei.”¹

Isten tervei szükségképpen tökéletesek, általánosak és egyszersmind részletekre irányulnak: magukba ölelik az egészet és annak minden részét; kiterjeszkednek az okokra s azoknak összes következményeire; tartalmazzák az alapelvet s annak valamennyi alkalmazását.

Amikor Isten elhatározta, hogy egy alázatos Szűz akarától teszi függővé a megtestesülésnek és az emberek megváltásának egész tervét, ugyanezen akarattól akarta függővé tenni ugyanazon megváltás mindenegyes eredményét mindenegyes emberben.

És jegyezzünk meg itt egy másik nagy titkot! Ha Isten Anyjának szabad beleegyezésétől tette függővé a megtestesülésnek és megváltásnak tervét, akkor azt is akarta, hogy ez a függés ne csak egyszerű formáság legyen, hanem valóság.

Midőn egy földi anyával közli szeretetét és jóságát, ez a földi anya, kisebb vagy nagyobb mértékben hasznosíthatja gyermekei javára ezt a gyengédséget. Sőt be is zárhatja szívét és visszatarthatja szeretetét, amelynek ő valóságos tüzhelye, hogy másokra sugározza azt. Ilyenformán az anya hibája folytán lesznek

¹ Bossuet: Szepl. Fogantatásra 3. beszéd.

megfosztva a gyermekek az Istentől nekik szánt jótéteménytől.

Viszont, ha az anya megérti feladatát és okosan fejleszti ki magában a szeretet és odaadás érzelmeit, amelyekkel Isten gazdagította őt, e gyengédségtöbbletből gyermekei húznak hasznot.

Igy kormányozza Isten a világot és a másodlagos okok által, így osztja ki valóban jótéteményeit, nem pedig csupán látszatra. És akiket az a megtiszteltetés ért, hogy mint Isten választottai árásszák szét jóságukat, szabadakaratuk tetszése szerint hasznosíthatják, vagy megfoszthatják a többi teremtményeket attól a segítségétől, amelyet Isten általuk rendelt azok számára.

Midőn a Boldogságos Szűz „Anyánkká” lett, vagyis minden kegyelem közvetítőjévé, Isten az Ő szabad akaratától tette függővé, a nekünk szánt segítőeszközök folyósítását. Nem erőlteti ezt Nála, mint ahogy a földi anyát sem erőlteti, hogy a rábizott szeretet-szerepet betöltse.

Kétségkívül, olyan anyai szívet adott az isteni Szűznek, amely képessé teszi Őt arra, hogy valamennyi gyermekét szeresse, de nem köti meg cselekvését; átengedi Neki a kezdeményezés jogát; szabad kezét enged abban, hogy gyermekei közül egyesekre különös gondot fordítson, vagy rájuk külön éberséggel és gyengédséggel vigyázzon.

És minthogy az Istenanyjának szíve emberi szív, mégpedig Jézuséval együtt a legtökéletesebb emberi szív, épen azért megvannak benne

Annak sajátos tulajdonságai, az együttérzés s részvét is. Gyermekének vele szemben tanúsított figyelmessége nem hagyja érzéketlenül; engedi, hogy az imádság és a könnyek megindítsák szívét; a szerencsétlenség látványa meghatja; a szeretet megnyilvánulásának nem tud ellenállni; vonzza a szív egyszerűsége és tisztasága.

És Isten engedi a Szent Szűzet cselekedni; nem ellenkezik Vele munkájában és anyai érzelmeiben; jó lesz azokhoz, akiket Mária szeret, s akikért imádkozik, különösen szereti Mária odaadó, hűséges gyermekeit.

*

Tehát kettős szeretet gyümölcse vagy! Isten szeretett téged. Ezt a szeretetet az Istenanya szívébe helyezte és e két Szív egyesülése révén kaptad meg a kegyelem életét.

De amiként a Szentlélek működésére és a Szent Szűz önkéntes közreműködésére kezdődött meg benned ez az isteni élet, épen úgy e kettős forrás tartja fenn és fejleszti fel azt benned.

Tehát, anyai szeretetének ölében hordoz bennünket. Az Ő áldott lelkében kapjuk a Szentlélektől a természetfölötti létet s a lelki növekedést.

Ugyanúgy, mondja Szent Alfonz, amint méhében hordozta Jézust, hordoz minket a Szívében.¹

¹ Mária dicsősége, V. fejezet.

Az anya, ki a testi életet adja, oly szoros egységben van az általa hordott gyümölcscsel, hogy gyermeke csakis általa él. Így vagy te is elrejtve Mária szerető lelkének anyai ölében. Természetfölötti értelemben nem tudsz magadtól sem lélekzetet venni, sem táplálkozni, de még csak egy egyszerű mozdulatot sem tenni. Nélküle nem tudsz sem vágyni, sem akarni, sem természetfölötti módon gondolni valamit.¹

Mert: „Minden égi adományt, minden erényt és kegyelmet Mária keze oszt ki, akinek, amikor és ahogyan akarja.”²

Miként az anya saját állagából veszi a tejet, amelyet gyermekének ad, az Istenanya is önmagából, saját természetfeletti állagából, vagyis abból a határtalan szeretetből, amellyel Jézus gazdagította Őt, meríti azt a táplálékot, amellyel fönntartja benned Jézus életét.

És annál nagyobb az öröme, minél inkább oda tudja adni Jézust a lelkeknek, mert annál inkább „Édesanya”.

A Szent Szűz így kettős módon termékeny: természeténél fogva és termékeny szeretete által. Emberi természeténél fogva a Szentlélek behatása alatt adott Jézusnak testi életet; sze-

¹ Ezt tagadni vagy kétségbe vonni (v. ö. Revue Bibliogr. juin. 1925, p. 352.) annyi, mint tagadni vagy kétségbe vonni, hogy a Szent Szűz minden Kegyelem Közvetítője.

² Szienai Szent Bernardin, akit Szent Alfonz idéz „Szűz Mária dicsősége” V. fejezetében.

reteténél fogva, ugyanazon Szentlélek működése adja az isteni életet nekünk.

„Mária, mondja Szent Ágoston, valóban lélek szerinti „Anyánk”, mert szeretete által közreműködött, hogy az Egyházban hívők szülessenek. Test szerint igazán Anyja annak a Főnek, amelynek, mi tagjai vagyunk: *Plane mater membrorum est quod nos sumus quia cooperta est charitate ut fideles in Ecclesia nascentur qui illius capitis membra sunt; corpore vero mater ipsius capitis.*”

Ez a nagy Doktor tehát, — fűzi hozzá P. Ventura — kettős anyaságot ismer el Máriában: a test anyaságát és a szeretet anyaságát. Legtisztább teste által Ő a mi Fejünknek, Jézus Krisztusnak Anyja; szeretete által Anyja az embereknek is, akik úgy egyesülnek ezzel a Fővel, mint annak tagjai. Mária Szíve termékeny volt, amint csodálatos módon az volt a méhe is: ahogy szüzi vére csodálatos módon működött közre Jézus Krisztus nemzésénél, hasonlóképp tett szeretete útján, az Egyház gyermekeinek lelkifogantatásakor!¹

Szüzi méhében Jézust, szeretettel teli lelkében pedig minket fogant. De mielőtt testében megfogantatott volna Jézus, már előzően megfogant a lelkében: „*Prius mente concepit quam corpore*”, — mondja Szent Ágoston. Jézusnak ez a lelkifogsága Mária méhében, soha nem

¹ St. Aug. De Sancta Virginitate, Ventura által idézve: *La Mère de Dieu et des hommes*, P. II. chap; I. Bruxelles 1848.

szakadt meg; soha nem szűnt meg; folyvást megisméltődik, amennyiben a Boldogságos Szűz azon van, hogy Jézusnak, az Isten Fiának a misztikus életet adja és megsokszorozza, vagyis a hívőknek Jézus életét, a kegyelmi életet közvetíti, és a mi lelkünkben gyümölcsöző fejlődésbe hozza.

Kell, hogy Mária mindkét anyasága — a testi és a lelki — egymással bensőséges viszonyban álljanak; nem tudnak megválni egymástól, szükségképen kiegészítik egymást.

A valóságban az egész idő alatt, amíg Jézus, a Megváltó, az Egyház Feje, Édesanyja méhében időzött, Mária nagy öröme, már mi is a Szíve alatt nyugodtunk — lélekben — Jézussal, mert a Fej egy a tagokkal! És miután Mária szeretete által mindennap újra szül bennünket embereket a természetfeletti életre, szinte állandóan élvezi azt a nagy-nagy lelkiboldogságot, hogy lelki úton újra meg újra Jézus „Anyjává” válik, Aki szerelmetes szent Fiának bennünk életet ajándékoz vagy megsokasít!

*

Mária nemcsak közli velünk mindezeket a segítségeket, nemcsak saját természetfölötti álagából meríti a kegyelmeket, hanem mint gyengéd Anya, gyermekeinek szükségleteihez alkalmazza e táplálékot.

Gondold csak el, minő gondossággal választja ki számodra a neked szükséges kegyelmeket; hogyan hasonítja át előbb azokat, hogyan

alakítja át Szívében, hogy izlésednek és képeségeidnek megfelelők legyenek!

Hatolj bele, ha képes vagy rá, annak az előrelátó gyengédségnek a mélységébe, amelyre szüksége volt, hogy meg ne sértse szabad akaratodat és mégis beléd csurgassa a kegyelem tétjét!

Mily leleményes a földi anya jósága, csak hogy táplálja beteg gyermekét, aki visszautasítja az anyatejet. Mily ügyesen játssza ki újszülöttje szeszélyeit, hogy a szükséges tápláléktól meg ne fossza.

Igy tesz a mi égi Anyánk is. Kilesi az alkalmakat: felhasználja a körülményeket, hogy szeszélyes, vagy beteg gyermekének lelkébe hullassa isteni kegyelmének egy-egy cseppjét egy-egy megindulásnak alakjában.

És amikor az másutt akarja keresni rendetlen vágyainak táplálékát, Mária mindent keserűvé tesz számára, ami nem Isten; nagy ürességet támaszt szívében: szomorúsággal tölti el s egy nagyobb, tisztább boldogság vágyával, míg végül is vissza nem tér érdesanyja keblére kimerülten, szomjúságtól gyötörtén.

Ó, mily nehéz a gyermek lelki nevelése és mennyi türelemre van szüksége a mi égi Anyánknak!

Gyakran mi magunk akarjuk alakítani természetfölötti életünket, kiválasztani útunkat és saját erőnkől akarunk járni rajta. Mi, vakmerők, nem ismerjük az út veszélyeit, a mélységeket, amelyek azt szegélyezik, sem az útközben ránk leselkedő ellenségeket.

Jézus nekünk adta Édesanyját, hogy vigyázzon reánk. Rábízta azt, ami számára a földön legkedvesebb: a lelkünket: annak haladását, életszentségét. Ez a jó Anya tudja, hogyan kell Jézushoz hasonlóvá lennünk, tudja, hogy az életszentségnek milyen virágait kívánja látni, kifejtetni lelkünk kertjében.

Bízzuk rá anyai igyekezetére és ügyességére annak gondját, hogy Jézus éljen bennünk.

ÖTÖDIK FEJEZET

Hogyan kell a léleknek Mária mellett maradnia?

Titokzatos, csodálatraméltóan szoros kapcsolatok egyesítik a gyermek életét édesanyjával. Úgy látszik, mintha életük egv és ugyanaz az élet lenne. Így van ez a kegyelem rendjében is.

A lélek egyetlen természetfölötti életre vonatkozó behatásban sem részesül égi Édesanyjával való kapcsolata nélkül.

Néha tudatában is vagyunk ennek az állandó és általános függésnek. Nem elég, hogy a kereszttség által egyszer elnyertük a természetfölötti életet. Ennek az életnek minden pillanatban folytatódnia kell bennünk.

A teremtmény, egészen és megszakítás nél-

kül függ Teremtőjétől a természet rendjében annyira, hogy a létezők fenntartását állandó, folytonos teremtésnek nevezik.

Még határozottabb a lélek függése a természetfölötti rendben a Szentlélektől és attól, Aki-vel úgy társult, mint jegyesével. Ha a lélek nem ragaszkodik többé Anyjához, hamarosan megszűnik benne az élet.

Másrészt, a lélek megteheti, ha akarja, hogy szorosabbra fűzi azokat a szálakat, amelyek égi Édesanyjához fűzik és akkor arányosan több kegyelmet kap Tőle.

Minél tovább illeszti ajkát az égi anyai ke-
belre, az Anya szívéből annál több teje csordul az isteni szeretetnek a gyermek szívébe.

Minthogy ily könnyű eszköz áll rendelkezé-
sedre, hogy gyorsan nagy szentté légy, elha-
nyagolhatod-e azt?

Elég, ha az állandó imádság által a Szent Szűz mellett maradsz, ama szünet nélküli vágy által, hogy magadba fogadd Jézus életét.

Nézd csak a növényt, mily mohón mélyeszi kicsiny gyökereit az őt hordozó föld mélyébe! Az egyszerű növény, mintegy Istentől kapott ösztönrel irányítja gyökereit a talaj ama része felé, ahol legtöbb táplálékot találhat.

Milyen példa ez számodra! Hatolj **hele** lelked minden idegszálával jó mélyen Édesanyád szí-
vébe, minden törekvéssel és vágyaddal és meríts bőségesen onnét természetfölötti élet-
nedvet.

Nézd csak a növényt, amint nő, hogyan ereszt egyre több gyökeret és egyre mélyeb-

ben, mert minél jobban kifejlődik, annál több földre van szüksége. Ugyanúgy te is, minél inkább növekszel a lelkiekben, annál nagyobb szükséged van arra, hogy Mária mellett maradj és átöleld Őt, imádságod sokszoros karjával.

Légy újra gyermek; alázatos, kicsiny, igénytelen a nélkül, hogy bíznál saját tudásodban, erényedben, vagy érdemeidben és olyan leszel, mint a repkény, amelynek ugyan semmi támasztéka nincs önmagában, mindazonáltal felkúszik a legmagasabb fák csúcsáig is. Így, Édesanyádra támaszkodva, oly magasra jutsz, mint Ő maga, és meglesz az az édes vigasztalásod: érzed, hogy Ő visz téged.

Ha erős és gazdag lennél önmagadban, nem lenne szükséged anyára; de szegény, gyenge és kicsiny vagy. Jogod van tehát Édesanyád szeretetére és nagylelkűségére.

Imádságod legyen bizalommal teljes. Mitől kellene félned, kicsi gyermek, a legjobb édesanyának lelkében?... Az Ő szerepe az, hogy jó legyen hozzád, szeressen téged, virrasszon feletted, Jézus életét adja neked. Mindez pedig azért, hogy gyermekeinek adja, amit kapott.

Számára Édesanyának lenni annyi, mint a lelkekben Jézusnak adni életet! És minél inkább Édesanya, annál inkább növekszik öröme és örök boldogsága. Kérd szünet nélkül, megszakítás nélkül; könyörögj hozzá, s légy biztos felőle, hogy mindent megkapsz és anyai szívének kimondhatatlan gyönyörűséget fogsz szerezni.

Nem azért nagylelkű és kész meghallgatni

téged, mert te jó vagy, hanem azért, mert Ő maga határtalanul jó és mert szüksége van arra, hogy jót tegyen. Ő Édesanya s egy anya csak azért él, hogy segítse gyermekét.

Elfogadta, hogy az emberek számára Isten jóságának csatornájává legyen. Tudatában van annak, hogy csak azért létezik, hogy Isten jótéményeit közvetítse.

Szerezd meg tehát Neki azt az örömet, hogy hiszed, hogy Tőle nyersz el minden jót. Engedd meg Neki, hogy úgy szeressen, amint vágyódik téged szeretni; annyira, amennyire csak egy Istenanya tud szeretni. Beléje vetett bizalmadnak ne szabj határt.

Hagyd rá a gondot és azt a vigasztalást, hogy téged a karjaiban ringasson: tejével tápláljon: kiválassza számodra azt, ami szükségleteidnek legjobban megfelel: a vigasztalást vagy szárazságot, a sikert vagy balszerencsét, az egészséget vagy a betegséget, a pihenést vagy a munkát, az életet vagy a halált!

Neki nagyon is megvan a joga ahhoz, hogy Maga döntse el, mi a legkedvezőbb lelki életed számára — a nélkül, hogy te beleavatkoznál, közölvén Vele, amihez kedved lenne.

Végül imádságod a gyermeki szeretet ténye legyen, hiszen Ő Édesanyád. Szeretheted annyira, amennyire csak akarod, a nélkül azonban, hogy túlzástól kellene félned, mert Őt szeretve Jézust szereted, Akit Ő alakít ki benned. Gyermeki szeretetedben soha sem fogod elérni eme anyai szív határait. Mindig bizvást mondhatod majd magadnak, hogy te kevésbé szereted^e Őt,

mint Ő szeret téged és hogy hálás gyengédség
dolgában jóval innen maradsz annál, aminővel
Neki tartozol.

Ó, jóságos Anyám, mindig szeretni akarlak
Téged és mindig imádkozni akarok Hozzád.
Mily bensőséges öröm számomra tudni azt,
hogy lelked ölében élek, és hogy szinte szü-
net nélkül belém árasztod Jézus életét.

Midőn a Szent Szűz megérttette egy lélekkel,
hogyan kell az állandó imádság révén Vele
egyesülden maradnia, ez a lélek legbiztosabb
zálogát bírja jövő életszentségének.

Tényleg, minden más jel tévedésbe ejthet. Ha
valaki csodákat vinne végbe, és nem kapta
volna meg azt az adományt, hogy állandóan a
Szent Szűzhöz folyamodjék, nem tudnék biztos
lenni állhatatossága felől. Ha valaki hosszú
éveken át gyakorolta az erényeket, semmi biz-
tosítékom sincs a felől, hogy ezen az úton ki
fog tartani, hacsak nem ragaszkodik úgy Má-
riához, mint a kis gyermek édesanyjához. Va-
lami titkos kevélység becsúszhat szívébe és el-
veszítheti, megúnhatja a lemondás életének
folytonosságát, s végül is mindent sutba dob-
hat.

Hasonló zuhanások példái, sajnos, nem hiá-
nyoznak a történelemből. Ha valaki életét Isten
szolgálatában töltötte s a bűnösök tömegét ve-
zette vissza Hozzá, és ha eme érdemeire tá-
maszkodik, hogy velük fizesse meg állhatatos-
ságát, vakmerővé válik! Nem ez az, ami őt
biztosíthatja, mert „elszámlálva érdemeit, —

mondja Szent Ágoston — mi mást tesz, mint felsorolja a te jótéteményeidet.”

Innét van az, hogy Szent Alfonz, akinek minden gondja arra irányult, hogy ne hibázzon állhatatosság dolgában, midőn azokat a jeleket boncolgatja, amelyek mindvégig való állhatatosságát mutathatják és látja, hogy mindegyikben van valami hiba, arra az eredményre jut, hogy az állhatatosságnak csupán egyetlen záloga van: az állandó imádság!

Majd ismét nyugtalankodik és kérdi: vajjon imádkozom-e majd mindvégig? Nem leszek-e egyszer csak hűtlen vagy hanyag az imában? Erre az új aggodalomra, a Szent Szűz karjába veti magát és azt mondja neki: „Kedves Anyám, ments meg engem, add meg nekem a gondolatot és akaratot, hogy mindig Hozzád imádkozzam: tudom, hogy te oly jó vagy, hogy ha valamikor saját hibámból nem hívnálak többé segítségül, Te kényszerítenél rá, csakhogy ne láss elveszni engem.”¹

Állandóan a Szent Szűzhöz folyamodni, ez volt tehát e nagy Egyháztanító egész teológiá-

¹ Minden nehézség nélkül adhatjuk Szent Alfonz ajkára a kifejezést, „Te kényszerítenél engem arra”, annak ellenére, hogy az 1925 június-i Revue Bibliogr. azt helyteleníti. A teológia nyelvén ez annyit jelent: Te adnál nekem hatékony kegyelmet (gratia efficax) arra, hogy imádkozzam. Ez a hatékony kegyelem tiszteletben tartja a szabadságot, annak ellenére, hogy tévedhetetlenül eléri célját. Ebben az értelemben mondatja velünk az Anyaszentegyház

jának következtetése; ez volt egész aszketikájának középpontja.

Midőn elérkezett végső öregségére és nem tudott már visszaemlékezni, hogy elmondta-e a rózsafüzért, a betegápoló testvért szokta megkérdezni. Egy alkalommal ez így felelt neki: „Szeretném, ha enyém lenne mindaz a rózsafüzér, amit ön ma már fölöslegben mondott el.” A szent arckifejezése erre komoly lett s ezt a választ adta: „Ne tréfálj, testvér, nem tudod, hogy a rózsafüzértől függ az örök üdvösségem?”

Meglepően találó igazság: hűségesen folyomunk-e Édesanyánkhöz, ettől függ döntő módon üdvösségünk és életszentségünk!...

Ó, mennyire vágyom eljutni odáig, hogy mindig Hozzá imádkozzam. Anyám, Te magad taníts meg engem arra, hogy szünet nélkül könyörögjek Hozzád; hogy mindig Melletted maradjak, mint a kis gyermek édesanyja mellett.

Ez az imádság a körülmények szerint más és más s épen ezért állandó lehet.

Reggeltől kezdve késznek kell lennie szívednek, hogy Máriának ajánlja a nap zsengeit, s annak minden elfoglaltságát. Mondd neki: „Ó Királynőm, ó Anyám, egészen Neked ajánlom

(Pünkösöd u. 4. vas. a Szentmise Secretaja): Oblationibus nostris quesumus Domine Placere sesciptis; et ad te nostras etiam rebelles COMPELLE propitius voluntates. Áldozati adományainkat kegyesen elfogadván kérünk, Urunk, hajlítsd kegyesen magadhoz lázongó akaratunkat is.

magamat, és hogy bebizonyítsam Irántad való szeretetemet, Neked szentelem ma szememet, fületem, szájamat, szívemet és egész magamat. Minthogy így a tiéd vagyok, vigyázz reám, mint javadra és tulajdonodra."

Néha értelmednek és akaratodnak jobban belé kell hatolnia a Szent Szűz lelkébe; élénkebb hittel, teljesebb bizalommal kell Benne megpihenniük. Ez a nyugodt elmélkedésnek ideje, amikor az ember kézben tartja összes képességeit.

Am ezek csak rövid pillanatok. Az idő legnagyobb részében meg kell elégedned az egyszerű visszaemlékezéssel; egy futólagos kis röpmával; egy szeretetteljes pillantással; egy képecskéjére lehelt áhítatos csókkal.

Azon kívül, hogy a lélek ilyen szeretettel figyel Máriára, általa Jézussal is egyesül, tehát nagy gondot kell fordítania a külső gyakorlatra.

Mária gyermeke így mindenáron azon lesz, hogy a rózsafüzér elmondását soha el ne mullassza, bármily sürgős elfoglaltsága legyen is. Titokzatos kötelék ez, — a történelem és a mindennapi tapasztalat bizonyítja, — mely a kis gyermeket Édesanyjához köti. Az Egyház tekintélye és példája által erősítette meg ennek az imádságnak nagy hatékonyságát.

Ezenkívül azután a lélek arra törekszik, hogy meg ne szakadjon az Istenanyával kapcsolatos érintkezése. Üres pillanataiban önként jönnek ajkára az „Ave Mariák”. Egyik elfoglaltságból a másikra térve, a teendők zűrzavarában, a ki-

sértésekben, az örömben és fájdalomban, az „Ave Maria” áramlik a gyermek szívéből Édesanyjába.

Egyedül vagy éppen társaságban, szobájába zárkózva, vagy a nagy városok utcáit róva, a magány csendjében vagy nyilvános összejövetelek zajában és tolongásában, Mária hű gyermeke halkán mormolja „Ave Mariáját”.

Jól tudja, hogy ez az imádság bizony gyakran nem történhetik meg szórakozottság nélkül, de az Édesanya csak a jóakaratra tekint.

Néha olyan állapotban van, hogy még ezt a rövid imát sem tudja elmondani. Ilyenkor szerető és bízó megemlékezéssel simul a Szent Szűzhöz, vagy pedig a rózsafüzért pergeti ujjai között s ennek szándékos érintése mindig a szeretet megnyilvánulása lesz és imádsággá válik.

Este mélyebb lesz az összeszedettsége; ismét felajánlja magát egészen Máriának s általa kér bocsánatot Jézustól napi hibáiért. Álomra hajtva fejét még utolsó imája is az „Ave Maria”. Álmatlanságban, ébredéskor egyaránt, mindig Mária képe jelenik meg előtte: gyermeki bizalommal és alázatosan belesimul Édesanyja karjába, az ő anyai lelkébe és újra csak kedvelt imáját ismétli, az „Ave Mariát”.

Igy válik szokássá a Máriához való folyamodás. Lelkiéletedben lényegbevágónak kell tekintened ezt a gyakorlatot, mert hacsak az imádság és vágy által nem leszel eggyé Anyáddal, gyengeségedben el fogsz veszni.

Adhatott volna-e Jézus nekünk könnyebb,

édesebb, hatásosabb eszközt a tökéletesség elérésére, mint azt, hogy megtanított bennünket arra, hogyan kell állandóan Szent Anyjához folyamodnunk?

*

Ó, Szent Szűz, én a Te kis „gyermeked” vagyok, aki áldott lelked legmélyén rejtőzöm. Mérhetetlen szeretetedben fogantál lélekben engem, gyermekeddé választottál; szerettel és örökbefogadtál, hogy Jézus „testvére” legyek. Benned akarom eltölteni életemet; gyermeked akarok maradni egészen a halálig s az örökkévalóságon át. Nem akarom többé elhagyni lelkedet; ott akarok növekedni és Benne újra kialakítani Jézust.

- Szereteted tiszta eredménye volt, a nélkül, hogy tudtam volna róla, hogy Jézussal együtt fogantattam anyai öledben. Ó, most, hogy boldogságom tudatossá vált, ne utasíts el Magadtól, hanem inkább közelíts mindennap jobban Magadhoz, fonj körül mind erősebben jótéteményeid megszámlálhatatlan kötelékével.

Emlékezzél arra, hogy Jézus mása vagyok! Ó, mennyire kell szeretned engem, minthogy én annyira szeretlek Téged! Igen, végtelenül szeretlek, Jézus által, akinek enyém a Szíve. Versengeni akarok szeretetben Veled, ó Anyám; kölcsön kérem Testvéremtől, Jézustól a Veled szemben gyakorolt gyengédséget és szünet nélkül ezzel a gyengédséggel veszek majd körül.

Ne figyelj gyengeségeimre, állhatatlansá-

gaimra, hanyagságaimra. S iratom ezeket szüntelenül. Mosd le lelkem bűneit, szeplőtelen Bárányod vérében. Bűneim közül egyet sem akarok, és kérek Téged, óvj meg tőlük a jövőben.

Édes Szent Szűz, folytasd velem szemben anyai tisztet, lelkedből merítsd lelkem táplálékát és ezt az eledelt alkalmazd gyengeségemhez és szükségeimhez.

Ne engedd meg, hogy valaha is elfordítsam Rólad figyelmemet, vagy hogy máshová menjek halált hozó örömeiket keresni.

Te Anyám vagy! Miként a növény a földbe mélyíti gyökereit, úgy merítem én Tebeléd vágyaimat, óhajaimat. Miként a fa messze terjeszti ágait, hogy leveleinek ezernyi pórásával felfogja a levegőt, mely arra van hivatva, hogy a létezésben fenntartsa, úgy terjesztem Feléd, jóságos Anyám, lelkemet, s annak számtalan vágyát és szükségét.

Ó, Te nagyon jó Anya, gyermeked akarok maradni! Neked szentelem lelkiéletemet, amelyet Tőled kaptam; Neked szentelem és Neked adom azt a Jézust, Aki a Te akaratod által él bennem.

Ma mindezt átengedem Neked, arra kérve Téged, hogy soha többé vissza ne add azt nekem, és ha valaha is vissza akarnám venni akaratomat, akadályozz meg benne, mint ahogy az édesanya megakadályozza gyermekét abban, hogy ártson magának.

Szándékomban van ezt a felajánlást annyiszor megújítani, ahányszor lélekzetet veszek, és ahányszor megdobbán a szívem. Különösen azt

add meg, hogy mindig Melletted maradjak és Hozzád imádkozzam s ha erről valaha is megfeledkeznék, emlékeztess rá, kérlek, azonnal, mert Nélküled biztosan elvesznék.

Milyen öröm lesz majd számomra az örökkévalóságban átölelni Téged s elrebegni Neked szeretetemet és hálámat! Ezt várva, zárd be jól Szíved minden kijáratát, hogy kísértésbe ne jöjjenek távozni onnan.

HATODIK FEJEZET

Hogyan növekszik a lélek Máriában?

Azáltal, hogy a lélek megtanulta, miként maradjon az állandó imádság által égi Anyja mellett, megvalósította lelki növekedésének alapvető föltételét.

Hála ennek az imának, Mária lelkéből meríti táplálékát és így benne végzi a minden növekedéshez nélkülözhetetlen hozzá hasonulás munkáját.

Azonban, közelről kell követned ezt az éltető fejlődést és számot kell magadnak adnod arról, hogy ebben mennyi része van Édesanyádnak és mennyi neked. Engedd meg tehát, hogy emlékeztesselek egy alapigazságra.

Az a szellemi táplálék, amelyet szünet nélkül kapsz Édesanyáddal való egyesülésed révén, a

szeretet, a megszentelő kegyelem, Jézus életéből való részesedés. Ez a kegyelem különböző csatornákon át árad lelkedbe.

Közlik veled, vagy helyreállítják, vagy növelik benned a szentségek, amelyekkel viszont Jézus közli a maga mindenek fölött álló erejét.

De senki sem vette még magához, illetőleg nem veheti magához gyümölcsözően a szentségeket, hacsak Mária nem rendezte az alkalmat, ha nem készítette elő a szívet és nem imádkozott, hogy Isten előtt kedves legyen a lélek.

Eme szeretet-tőke gyümölcsöztetése végett önti Isten a lélekbe a sugalmazásokat, megvilágosításokat, energiákat. Ezek azok a hirtelen érintések, azok a természetfölötti megmozdulások, amelyeket „segítő kegyelem”-nek nevezünk.

Az ég érintésére visszahat a lélek. A magasból jövő cselekményekkel együtt működik, de néha hanyagul veszi az isteni hívást és megtagadja közreműködését.

Honnét jönnek ezek a segítő kegyelmek?

A Szentlélek a szerzőjük és Ő közli velünk, de szétosztásukban függeni akar Mátkájától, Jézus és az emberek Anyjától. E segítségüket Neki kell kiválasztania saját Szívében, amely minden kegyelem tartálya és Neki kell azokat minden egyes lélek igényéhez alkalmaznia.

Ime, Édesanyád szerepe, de a munkából neked is kijut. Élettel, érzésekkel, értelemmel és akarattal bíró lény vagy. Midőn egy szentséghez járulsz, megfelelően elő kell ahhoz készülni.

nöd. Tehát együtt kell működnöd Édesanyáddal; elő kell készülnöd, hogy tökéletesen és gyakran vedd magádhoz azokat a szentségeket, amelyek ismételhetők.

Gondtál már arra, hogy milyen nagy tényező ez a lelki növekedésben? Készülsz-e különös gonddal a szentgyónásra és a szent Eucharisztia vételére? Élsz-e velük olyan gyakran, amint az meg van engedve számodra?

Azután, hogyan fogadod a segítő-kegyelem indításait? Édesanyád állandó érintkezésben van lelkeddel: figyelmeztet, biztat, felvilágosít, megerősít, kedvet ébreszt benned az önmegtágadás iránt; imádságra indít, arra, hogy takarékoskodjál az idővel; menekülj a haszontalan beszélgetések elől; távolíts el szívedből minden idegen érzelmet; gyakorold a visszavonult és rejtett életet.

A kegyelem teje ömlik így lelkedbe, de közreműködésed nélkül nem hasonul át sajátoddá. Mily ébernek és tanulékonynak kell lenned, hogy ne vesztegeds el ezt a természetfölötti táplálékot, amely egy része ama kegyelemkincseknek, amelyek Édesanyád lelkében vannak.

Kérj bocsánatot és kezd újra lelki életedet. Kapcsolódj bele tanulékony engedelmisséggel működésébe. Ha nincs elég erőd hozzá, kérj Édesanyádtól. Ó, mennyi türelemmel kell lennie irántad, míg eléred az engedelmisségnek azt a fokát, amely lehetővé teszi, hogy kialakítsa benned Jézust!

Könyörögj Máriához, hogy szerezze meg szá-

modra az állandó jóakarát kegyelmét, vagyis változatlan készséget a természetfölötti sugallatok követésére, még akkor is, ha azok szenvedésre, megaláztatásra, vagy halálra szóló meghívások volnának.

Szüntelenül kérd ezt a kegyelmet, mert nélküle eredménytelen marad az a végtelenül sok kegyelmi segítség, amit éppen Mária eszközöl ki számodra.

*

Az alkalmazkodásnak ezzel a munkájával párhuzamosan kell haladnia az elszakadás munkájának.

Jézus élete és a régi ember élete ellenkezésben állanak egymással szemben. Sára mindent elkövet, hogy kiűzze házából a szolgáló fiát, aki elrontja Izsákot. Hasonlóképpen az isteni Anya is ki akarja űzni a lélekből mindazt a sok rendetlen érzelmet, emberi vágyat, ragaszkodást és önzést, ami összeférhetetlen Fiának, Jézusnak szentségével.

A keresztény anya elszomorodik, ha zsengekorú fiában bűnös hajlandóságokat fedez fel, s igyekszik elnyomni azokat.

Mennyivel inkább elszomorodik lelkünk Édesanyja, aki világosan látja a lelkünket betöltő összes hibákat és apróra követi bennünk egyegy le nem küzdött rossz szokás minden következményét. Ezért sürget állandóan minket a küzdelemre.

Ezt az önmagunktól való elszakadást üdvös tanácsok és lelkiismeretfurdalások munkálják bennünk. Mindez orvosság, amit Édesanyád ki-

nál fel neked; néha keserű orvosság, de szükséges. Hálával kell fogadnod kezéből. Együttműködésed nélkül semmi sem történik lelki életedben.

Mindenekelőtt tehát azt az alapvető elhatározásodat kell közölnöd Vele, hogy minden szándékos hibád ellen fáradhatatlanul akarsz küzdeni. Reggelenként, amikor feljánlod magadat Neki, egész lelkeddel, minden képességeddel, testeddel és annak minden tagjával, helyezd oda kezébe ezt az elhatározásodat is. Egyúttal kérd, hogy legyen segítségére küzdelmeidben.

Később, a nap folyamán, amikor akaratom olyan helyzetbe kerül, hogy választania kell a bűn és az erény valamilyen ténye között, tekintsz gyorsán Máriára; Anyám segíts, adj erőt, hogy el ne essem!

Elmélkedésed közben ígérd meg, hogy égi Anyádhoz hasonlóan: bűn nélkül, tisztán, alázatosan, szelíden, engedelmesen akarsz élni s csatolj hozzá mindig egy imádságot: könyörgés legyen életed lélekezete.

Végezetül kérj tőle lanyhaságodért újra meg újra bocsánatot: Anyám bocsáss meg, én a Te kicsiny gyermeked vagyok, erősíts meg gyengeségemben!

Igy kell a szakadatlan töredelem szellemében élned, mindig Jézus bocsánatát kérve, Mária által: Édes jó Anyám, takarj be tisztaságoddal; hozd helyre, amit én elrontottam!

A töredelem szellemének ez a megszokottsága végül nagy tisztaságot teremt a lélekben;

állandóan az alázatosság légkörében tartja s kialakítja benne azt a beállítottságot, amit „lelki gyermekségnek” nevezünk s ami olyan nagyon kedves Urunk előtt.

Ilymódon az elszakadásnak ez a munkája a következő három elvben foglalható össze: állandóan újra, meg újra ismételned kell Máriának elhatározásodat, hogy szándékos, tudatos bűn nélkül akarsz élni; a küzdelemben mindig Anyádhoz kell fordulnod, segítségét kérve; megszokásszerűen, folyton a töredelem szellemében kell élned, Mária mellett, kérve Őt, hogy folytonosan tisztogassa lelkedet és eszközölje ki számodra Jézus bocsánatát.

A növekedésnek ez a munkája hosszú időt vesz igénybe s titokzatos módon megy végbe.

A gyermek életének sajátossága az elrejttség. A megtermékenyülés és életadás munkája az egész természetben mindenütt homályba burkolózik.

„Életetek el van rejtve Krisztussal az Istenben” — mondja az apostol. (Col. 3.)

Maga az egyszülött, Jézus, minden idők misztériuma. El volt rejtve az ókorban, és mégis élt, mert hiszen Ő ugyanaz volt tegnap, aki ma, csak elrejtőzve élt a világ méhében, mint a gabonaszem a földben.

Rejtve maradt földi életében is. Megszámlálhatatlan sok csodájának és háromévi tanításának ellenére, alig néhány tanítvány ismerte el Megváltónak.

Ugyancsak elrejtetten él ma, mennybemenetele

óta is. Egyházában él, de félreismerik, vagy gyűlölik.

Rejtve akart maradni szeretetének szentségében is; itt lakozik éjjel-nappal az emberek között; csodát csodára halmoz, hogy ezt a jelenlétet a földkerekség minden oltárán megvalósítsa és az emberek mégis közönyösen, ha ugyan nem ellenségesen haladnak el e titok mellett.

El akar reitőzni bennünk is. A természetfölötti élet olyan nagyszerű valami, hogy az egész világegyetemben semmi sem hasonlítható hozzá. A világ mégis vakon fut a földi szépségek után. Az igaz ember, akinek ragyogó szépsége elragadja az eget, megvetésben részesül. Pedig maga Jézus Krisztus él benne elrejtetten, megalázottan.

Mindezek után világos, hogy ha növekedni akarsz Jézusban, neked is rejtett életet kell élned; alázatosnak kell lenned; kerülnöd kell mindent, ami mások előtt rendkívülinek látszanék; lehetőleg az utolsó helyet kell keresned.

A te szentélyed, a te lakásod az isteni Anya, aki titokban alakít téged. Maradj Benne és fogadd el Tőle az életet és a táplálékot. Egyedül, elrejtve élj Benne, és csak Istennel foglalkozzál.

Igy élt maga a Szent Szűz is; még a tanítványok és az első keresztények is alig tudtak róla. Így él ma is az Anyaszentegyházban és mindenegyes gyermekében, de működését árnyékba burkolja.

A keresztények mindannyian „anyjuknak” nevezik Őt, de ennek az anyaságnak végtelenül

mély értelmét, kimondhatatlanul vigasztaló jelentését, a legtöbb lélekben a titok fátyola takarja.

Fogadd el ezt a rejtett életet, amelyre meghivattál. Felejtsd el önmagadat; ne foglalkoztassál másokat se saját kiválóságoddal, tulajdonságaidal: rejtőzzél el és élj Máriában.

Ó, Jézusom! Ahogy Te bezárkóztál a tabernákulumba, a szent Színek fátyola alatt, úgy akarom én is eltölteni életemet a Te élő tabernákulumod mélyén, Édesanyádban, Aki az én Anyám is.

Átadom, kiszolgáltatom Neked, ó Mária egész valómat; testemet, lelkemet, minden képességgével. Minden a tied, a te jószágod és tulajdonod. Fordítsd azt Isten dicséretére tetszésed szerint.

Veled akarok, édes jó Anyám, élni és halni.

Halálom és lényem felbomlása is a rejtett életnek egy új ténye lesz csupán. Már most, jó előre kiszolgáltatom Neked, ó Anyám, csontjaimat és hamuvá váló egész testemet.

És amikor lelkem, mint egy észrevétlen kis atom él majd Isten keblén, Általad, Te akkor mégegyszer megszólaltatod poraimat és az a hang, amit így kihozok belőlük, a szeretetnek és az alázatosságnak igaz éneke lesz. Azt mondja majd az egész örökkévalóságon át, hogy előre elfogadtam porráválásomat, azért, hogy ezzel is bekapcsolódjak Jézus megaláztatásaiba és az én Anyám rejtett életébe.

Hála ennek a rejtett életnek, amelyet Mária lelkében élsz, így rövid időn belül eléred, hogy nagyon hasonlónak válsz Hozzá.

A gyermekek mindig hasonlítanak anyjukhoz. A kegyelem teje, mellyel a Szeplőtelen Szűz táplálja gyermekeit, saját természetfölötti életének legtisztább lényegéből való. Csoda-e tehát, ha ez az isteni Anya saját jellemét, érényeit, tulajdonságait, vágyait, reményeit, vonzódsait, hajlandóságait, saját képmását hozza létre mindenegyes gyermekében?

Titokzatos befolyással veszi birtokba gyermeke értelmét; átalakítja értékeléseit és elgondolásait; behatol még az érző képességekbe is, hogy saját érzéseit közölje velük.

Mária lelke megérinti a tiedet, de nem futó, felületes érintéssel, hanem a szellemnek sajátos, mély kapcsolódásával, ami a bensőd legmélyére hatol, átjárja képességeidet, megtisztítja és szabályozza a belőlük eredő cselekedeteidet.

Mennyei Anyád ilyenén jóságos és irgalmas munkájának köszönheted természetfölötti létezésedet; Mária a te édesanyád; Ő táplál és cseppenként önti lelkedbe a kegyelem tejét, hogy azzal azt saját képmására alakítsa és átalakítsa.

Ó, ha te nem zavarnád meg működését! Ha elzárnád az utat minden tisztátalan, külső behatás elől, amely megzavarja Mária nyugodt, szűzi befolyását!

Engedd át magad engedelmesen működésének és hagyd, hogy befejezhesse benned művét. Ne szünj meg ragaszkodni Hozzá, belemé-

lyedni lelkébe és szemlélni Istennek ezt a remekművét. Jézus az összes erények mintaképvé akarta tenni Őt.

Mindenekelőtt azokkal a tulajdonságokkal és hajlamokkal ruházta fel, — mondja Szent Bernát — amelyeket örökölni kívánt tőle: voluit esse virginem de qua immaculata, immacultus procederet, voluit humilem de qua humilis et mitis corde prodiret. Szűznek akarta azért, hogy szeplőtelenül születhessék attól, Aki makulátlan volt; alázatosnak akarta azért, hogy szelíd és alázatos szívűnek születhessék Tőle.

Igy helyezte el Anyánkban az összes erényeket, amelyeket bennünk akart látni, hogy ezeket a szeretetreméltó tulajdonságokat a kegyelem tejével szívhaszuk magunkba.

Hasonlíthatatlanul széppé és jóvá akarta tenni Őt, hogy szemünk és szívünk ne tudjon elszakadni Tőle. Mária gyöngéd, szeretetteljes, alázatos, türelmes, könnyőreletes a szerencsétlenséggel, és megbocsájtó a gyöngeséggel szemben; Mária szűz, a szűzek Szűze, aki a szűzeség minden vonzóerejét, báját egyesíti magában: a kedvességet, a jóságot, az ártatlanságot, a tisztaságot, az őszinteséget, a nyíltszívűséget, a kegyelmeket.

Szépségével a földre vonzotta Isten Igéjét és méhébe zárta Őt. Anyai karjába ölelte Istenét, Teremtőjét; szívére szorította; tejével táplálta. Isten Fia, az Ige, Aki gyermekévé lett; isteni ajkát szüzi homlokára nyomva ismételtette: Anyám, szeretlek!

Ó, hány meg hány szívet vonzott már Jézus

Krisztushoz ennek a csupa világosságból és kegyelemből szőtt Teremtménynek a szemlélésel Láttára, a bűn rabszolgaságában sinylődők közül milyen sokat fogott már el szent félelem és üdvös szégyenkezés, s hányan mondtak le csak azért a bűnről, hogy szeretetét kiérdemelhesék és gyermekeivé lehessenek?

Jóságos Anyánk, fejezd be művedet bennünk. Tégy minket Hozzád hasonlóvá; ajándékozz meg jósággal, alázatossággal; részesíts ártatlanságodban. Alakítsd ki bennünk Jézust, mert minél teljesebben él bennünk, annál inkább leszel te Anyánk; annál jobban szeret téged Jézus miérettünk, és annál jobban szeretheted Te Jézust, a mi szívünkkel.

HETEDIK FEJEZET

Miképen akarja általunk szeretni a Szent Szűz Jézust?

Ha annyira akarjuk szeretni Jézust, ahogy Ő kívánja, akkor Édesanyján keresztül szeressük.

Tökéletes ember nincs; egyetlen szent sem tudott önmagától olyan kedvessé lenni Jézus előtt, amilyennek lennie kellett volna. Mindannyian ott hordozták lelkükben a bűn okozta lealacsonyodást. És egyetlen keresztény sem

jutott el Jézushoz a nélkül, hogy ne az Istenanya által ért volna Hozzá. Az Ő palástjának oltalma alatt helyezkedtek el mindnyájan, és mint Mária gyermekei jelentkeztek Nála.

És ez így is igazságos. Ő az egyetlen, Aki tökéletesen megnyerte Jézus tetszését. Egyedül Ő felelt meg teljesen mindazoknak a követelményeknek, amelyeket Jézus végtelen tisztasága megkívánt. Ennek az az oka, hogy Őnagának teremtette Anyját, s így egy Istenhez kellett Őt méltóvá tennie.

Gondold csak el, a szeretetnek milyen tengerét kellett e magasztos teremtmény lelkébe öntenie, hogy az valamennyire elérje saját szeretetének a szintjét, s ilymódon mintegy a szeretet árját és apályát létesítse Anyja lelke és a sajátja között.

Ezért elégíti ki valóban isteni Anyja szeretete Jézust.

Ha tehát mi is tetszeni akarunk Jézusnak, a Szent Szűz szeretetét adjuk Neki. Rejtőzzünk el Anyja lelkében; helyettesítsük szívünket az Ővével, s csak Mária által szeressünk, mint ahogy a kis gyermek csak anyja által létezik, s csak anyja szívverésén keresztül él.

De vajjon lehetséges-e ez a helyettesítés? Lehetséges! Akaratunk egyetlen tényétől függ.

Az embernek itt a földön jogában és módjában áll, javát már életében más valakire hagynia. Az adományozásról szóló szerződést a törvény szentesíti és biztosítja. Ha az átengedés megtörtént és elfogadtatott, visszavonhatatlan.

Miértne volna hát lehetséges hasonlóképen

átengedni a mennyország Királynőjének önmagamat; lelkemet és testemet; akaratomat minden vágyával és reménységével; értelmemet minden gondolatával és tervével; szellemi és testi képességeimet összes indulataival; érzelmi életemet összes hangulataival; egész természetes és természetfölötti életemet?

Mindezt Istentől kaptam, tehát az én javam, tulajdonom, sokkal teljesebb jogon, mint a birtokomban levő mulandó javak. Egy ünnepélyes, szabad és tudatos aktussal R^éa hagyhatom tehát Isten Anyjára, aki az én anyám is. És ez az adományozás szent dolog. Ha az Istenanya egyszer elfogadta, többé nem változtatható meg.

Ami azelőtt az enyém volt, most már nem az. Lelkem és testem minden képességével és cselekedeti tényével a Szent Szűz tulajdonába ment át.

Ha gondolkozom, Ő gondolkozik általam. Ha szeretem Istent, most már nemcsak az én szívem szeret, mert hiszen az többé nem az enyém, hanem bekapcsolódott Anyám szívébe, és ez a szűzi Szív szereti most az én Isteneimet; magába zárva mindazt a szeretetet is, amire én képes vagyok.

Jegyezd meg jól, hogy ha így, egész valódat Máriának szenteled, az nem Ő érte történik, hanem azért, hogy téged Jézusnak adjon; mert az Ő élete, mennyországa, boldogsága és dicsősége egyedül: Jézus.

Hallgasd csak meg Galgani Gemma gyönyörű látomását. Az Istenanya karjában látta magát;

feje Mária szíven pihent. A Szent Szűz kedvesen megkérdezte: „Mondd Gemma, van valaki, akit jobban szeretsz nálam?” És Gemma így felelt: „Igen, jóságos Anyám! van valaki, akit jobban szeretek nálad.” Ezekre a szavakra az édes Szent Szűz még jobban szívéhez szorította őt és tovább kérdezte: „Mondd meg hát, ki az, akit nálam jobban szeretsz?” És a tisztalelkű gyermek így válaszolt: „Drága jó Anyám, azt nem mondom meg... De ha tegnap este itt letél volna, megtudtad volna, ki az, akit nálad is jobban szeretek... teljesen hasonló hozzád. A haja ugyanolyan, mint a tied s arcod az Ő arca.” De a Szent Szűz csak tovább érdeklődött: „Gemma, ne titkold el előlem, ki az.” Mire a gyermek megvallotta: „Jézus az, a te Fiaid! Ó, én olyan nagyon szeretem Őt!” Erre a Szent Szűz Gemmát szívére szorítva mondta: „Csak szeresd, szeresd Jézust, amennyire csak szeretni tudod!”

És a látomás eltűnt.

Valóban Mária csak az Ő Jézusáért él, hogy szíveket nyerjen Neki. És amikor a tiedet kéri, csak azért teszi, hogy azt is Neki adhassa. Tedd hát le a kezébe. Ő igen jól tudja, hogy nem szeretheted szent Fiát annyira, amennyire Jézus kívánja, hacsak át nem adod magad teljesen az Ő szent Anyjának.

*

De íme, itt az Édesanyánkkal való meghittségnek egy új titka tárul elénk. Hogy te a

Szent Szűz által szeresd Jézust, az még nem elég: meg kell engedned édesanyádnak, hogy Ő maga szeresse Jézust általad.

A kettő nem ugyanaz. Amikor te szeretsz általa, a szeretet belőled indul ki és a Szent Szűz csak a te eszközöd. Ha ellenben Ő szeret és általad, akkor Ő veszi át szíved irányítását és te csak segítesz Neki.

Melyiket tartod előnyösebbnek? Ó, bár teljesen beolvasztana Őnmagába, hogy szerethesse Jézust általad.

A mennyben a Szent Szűz kimondhatatlan szeretettel szereti isteni Fiát, de ez a szeretet szükségképpen. Ő azonban szeretni akarja Jézusát azzal az önkéntes és szabadon feltörő szeretettel is, amely akkor töltötte be Szívét, amikor méhébe fogadta, amikor együtt szenvedett Vele a Kálvárián.

Azért kéri szívedet, hogy azon keresztül újból így szerethesse Jézust. Azt akarja, hogy mindaz a szeretet szíveden áramoljon most át, melyet valaha Fia iránt érzett; ez a szeretet önkéntes és szabad s éppenúgy a te szereteted lesz, mint Édesanyádé.

Nem akarnál itt a földön csatorna lenni, amelyen át Mária szeretet-zuhatagait árasztja Jézus Szíve felé és amelyen át Jézus viszont az Ő végtelen szeretetét juttatja el Anyjához?

Milyen édes hivatás! Jézus szeretni akarja Anyját úgy, ahogy a földön szerette őt; újból éreztetni akarja Vele azokat a kimondhatatlan érzéseket, amelyek akkor járták át anyai Szívét, amikor Fiát karjában ringathatta; és ezeket

az érzéseket a te közvetítésseddel akarja újra átélelni Vele.

Az Istenanya viszont, a maga részéről szintén újra át akarja élni Jézusával a kimondhatatlan gyöngédségnek és fájdalmas, résztvevő együttélésnek éveit, s ehhez kéri, hogy engedd át neki szívedet.

Visszautasíthatod-e ezt a kérést?

Felfogtad-e eléggé, hogy amennyiben keresztény életre hívtál s megkaptad a gyöngéd szeretet ajándékát Jézus iránt, az nem miattad történt, hanem elsősorban mennyei Anyádért?

Az egész emberiség éppenúgy, mint az egész világegyetem, csak Máriáért létezik, Mária pedig Jézusért, és Jézus: Istenért!

Isten azért teremtette Máriát, hogy méltóképpen szeresse Jézust és hogy ez a drága Fia, Aki beleegyezett abba, hogy az emberek között éljen, ne legyen a földön teljesen idegen, hanem találjon legalább egy szívet, amely méltó az Ővéhez.

Isten azért teremtette az összes többi embereket, hogy rajtuk keresztül ez az isteni Szűz szinte a végtelenségig megsokszorozhassa szeretetét Jézus iránt.

Mi tehát csak azért vagyunk a földön, hogy Anyánk újra élhessen bennünk, mi csak az ő életének folytatása vagyunk.

Szívünk mintegy az Ő visszaváltott szíve, mellyel újra szeretheti Jézust.

Isten beleöntötte Anyja lelkébe az összes kegyelmeket. Reá bízta, hogy úgy gyümölcsöztesse ezeket, hogy a belőlük Istenre visszahá-

ramló dicsőség arányban álljon azoknak az áldozatoknak a nagyságával, amelyekbe azok kerültek Neki.

Ebből a célból szabadságot adott Neki, hogy a kapott kegyelmeket a maga részéről viszont kioszthassa azok között, akiket szeret s akik készségesen vállalják, hogy gyermekei legyenek.

Igy termékenyíté meg Mária mindazt, amivel Ő maga bír és végtelenül sokszor, mert közli velünk s ilymódon annyiszor szeretheti Istent, ahány hűséges gyermeket mondhat magáénak.

Tehát nem csupán mi szeretünk, hanem Ő szeret rajtunk keresztül. Ami hibás a mi szeretetünkben, azt megtisztítja és átalakítja.

Ó, Anyám! Végy birtokodba teljesen engem. Felbonthatatlan egyesülésben akarok élni Veled. Lelkem simuljon rá a Tiedre; hatoljon be annak állagába és tűnjön el Benne, mint a szikra egy hatalmas tüztengerben!

Szellemem merüljön el teljesen a Tiedben; emlékezetem, képzeletem olvadjon bele a Tiedbe; érzelmeim, indulataim kapcsolódjanak a Tiedbe; akaratom azonosuljon akaratoddal, szívem olvadjon össze makulátlan Szíveddel, hogy mintegy egészen beburkolj engem s így egész valómon átáramolhasson az a mérhetetlen szeretet, amellyel Te viseltetsz Jézus iránt!

Szorosabban egy legyek Veled, mint a kicsiny gyermek anyjával! Lelkem csak Általad élje benső életét! Szívverésed az enyém is legyen; ereimben anyai véred keringjen s lélek-

zésed tartsa fenn és újítsa meg bennem a kegyelmi életet.

Ó, Anyám, milyen öröm számomra az a tudat, hogy Bennéd élek, s hogy Te általam szeretted Jézust.

*

Minden élőlény csak azért kap, hogy adhasson. És minél gazdagabb az élet amellyel bír, annál inkább igyekszik közölni azt másokkal. S amikor eléri a fejlődés legmagasabb fokát, lényének bizonyos teljességét, akkor más, új léteket okává válik.

Minél nagyobb gazdagságát bírja a Szent Szűz is a természetfölötti életnek, annál bősegebben akarja azt szétárasztani maga körül. És hogy valóban szét is áraszthassa, ehhez kéri a mi segítségünket.

Ha az irgalmasságnak ebben a művében nem sietsz segítségére, sem Jézus kinszenvedése, sem mennyei Anyád szenvedései nem fejthetik ki teljes hatásukat.

Azért tárd ki előtte határtalan bizalommal a lelkedet, hogy beléönthesse minden szeretetét. Így a Szent Szűz jótéteményeinek kútjává válsz és szeretetének vizei általad áradnak majd ki másokra.

És hogy így, mint Mária kútja betölthesd ezt a gyönyörű és boldogító hivatásodat, ott kell maradnod gyermekként isteni Anyád karjában; fejedet szeretettel és odaadással hajtsd az Ővéhez és gyakran ismételd: Anyám, légy jószágos az egész világhoz, a bűnösökhöz, az Egyháztól elszakadtakhoz, a pogányokhoz, a

haldoklókhöz, a tökéletességre sóvárgó lelkekhez: a Jézusnak szentelt szívekhez; tégy jót mindenkivel, s különösen papjaid lelkében gyullaszd lángra Jézus szeretetét.

Milyen édes és gyümölcsöző apostolkodást végeznél, ha így állandóan ennek a jószágforrásnak közvetlen közelében tartózkodnál, hogy annak minden vizét egybegyűjtsd; nem önzően, egyedül a magad számára, hanem azért, hogy eláraszthasd vele a bűnösök természetlen lélekszántó földjét, vagy a szentségre vágyó választott lelkek zöldelő mezőit.

Milyen nagy gyönyörűséggel szorítana téged szívére a kegyes és irgalmas Szent Szűz, ha így akarnál ott maradni Mellette s nem lenne más kívánságod, minthogy más lelkek számára az isteni szeretet beláthatatlan csatornája lehess!

Talán kifejezetten arra hívott meg, hogy kegyelmeinek kiosztója, papja légy e földön.

Ez esetben szüntelenül kérd, tanítson meg arra, hogy kizárólagosan az Ő eszköze légy, hogy ne akarj magadtól megszerezni semmiféle erényt, erőt, vagy ügyességet, hanem egyedül csak az Ő anyai szívéből várd ezeket a tulajdonságokat.

Kérd, hogy Ő gondolkozzék értelmekkel; ébresszen abban megindításra, meggyőzésre alkalmas eszméket s alkosson benne olyan terveket, amelyek Jézus és Mária megismerését és szeretetét készítik elő másokban. Távolítson el értelméből mindent, ami pusztán emberi okosságon és hiú fitogtatáson alapul s adjon gon-

dolataidnak átlátszó tisztaságot, amely megfogja és lebilincseli az igazságra szomjazó lelkeket.

Jóságos Anyám! Gondolkozzál értelmemmel és szeress szívemmel. Őnts belé olyan lángoló szeretetet, hogy annak lángja ne férjen meg a maga szűk területén, hanem utat keressen ki felé és burkolja be mindazokat a lelkeket, amelyek érintkezésbe kerülnek az enyémmel.

Ó, a papnak nagyon, nagyon kell kérnie a mennyei Anyától, hogy szeresse és meg tudja hódítani a lelkeket!...

Kérd, beszéljen Ő az ajkaddal, hogy az Istenanya, a Bölcsesség Trónja, maga adja szádba azokat a szavakat, amelyek minden lélekben megérintik a Jézus szeretetétől rezgő, rejtett, titkos húrokat. Könyörögj Hozzá, hogy nyissa meg előtted azokat a rejtekhelyeket, ahol az előítélet, az emberi tekintet és az álszégnyen bujkálnak. Úgy érezze a szegény bűnös, amikor téged hallgat, mintha magának Máriának a szavát hallaná az égből.

Foglald el jóságos Anyám érzelmeimet, indulataimat, ragaszkodásaimat, emlékeimet, reményeimét és aggodalmaimat, örömeimet és fájdalmaimat. Kormányozd érzékeimet, vedd birtokodba szememet, fületem, számat, kezemet, és lábamat, egész testemet, hogy mindenem csak a Te jóságod terveit szolgálja az emberek javára.

Hajtsd uralmad alá szabad akaratomat, hogy az teljesen azonossá váljak a Tiéddel! Hódítsd meg vonzásod édességével, de ruházd fel

ugyanakkor rendíthetetlen akaratereőddel is, hogy képes legyen megharcolni az Úr harcait.

Mert valóban Jézus uralma csak harcok útján terjed tovább. Neked az Istenanya szolgálatába kell állanod, hogy mint bátor harcos, segíts legyőzni a sátánt és elragadni tőle zsákmányát.

A Szeplőtelen Szűz ellensége a sátánnak. Ellensége természeténél és rendeltetésénél fogva. Anyja lett Jézusnak, hogy Fiát a sátánnal való ellenségeskedésnek eszközévé tegye; és mint a te Anyád, téged is bele akar állítani a pokol ellen vívott küzdelembe.

Ezért gyűlöli és rettegi a kígyó Máriát, ezt a teljesen tiszta Szűzet; már születése előtt megmutatta Neki az Isten, mint legyőzhetetlen ellenségét, aki összezúzza a fejét. És a Szent Szűz azóta, hogy így a távoli jövőből megjelent értelme előtt, irtózatának tárgya lett. Már negyven évszázadon át személyes gyűlölettel gyűlölte, amikor fogantatott.

A sátán nem volt hajlandó imádni Jézus szent Emberségét, akkor sem, ha az magával Isten Igéjével egyesül. Ezért az Úr előre bejelentette neki, hogy egy tiszta teremtmény, Éva egyik leánya, szűzi lábával széttapossa majd a fejét s ő kénytelen lesz meghajolni Előtte, mint Királynője előtt.

Érthető ezekután, hogy teljes erejéből igyekezett beszennyezni Mária makulátlan öltözetét, de miután látta, hogy képtelen ezt elérni, bosszút lihegő haragjában gyermekei ellen fordult. (Jel. 12, 4.)

Ó, micsoda hatalmas harc ez a Szűzanya és a sárkány között! Milyen pokoli öröm fogja el a sátánt, amikor sikerül elszakítania a Szent Szűztől egy-egy gyermekét, amikor sikerül egy-egy lelket halálos bűnnel bemocskolnia. Ilyenkor úgy érzi, mintha személyes győzelmet aratott volna a Szeplőtelen fölött.

Mennyire kell örködnünk tehát Anyánk becsülete fölött, makulátlan tisztaságunkkal küzdve önmagunkban a sátán ellen!

A Szűz így szolgálatába fogad és a pokol elleni harcok félelmes eszközévé tesz bennünket. Általunk, gyöngé halandók által, akik valamilyen talán magunk is a sátán rabszolgái voltunk, széttöri millió és millió bűnös bilincseit; csodálatos állhatatosságot önt belénk, hogy kitartsunk a küzdelemben; megadja értelmünknek a tanács és a tudomány ajándékát, hogy felfedezzük a csapdákat, amiket a gonosz állít a lelkek útjába és így játsszuk ki cselszövéseit; akaratunkat az alázatosság légkörébe állítja, hogy ezzel a gögös Lucifert megfutamodásra kényszerítse; végül engesztelhetetlen gyűlöletet önt szívünkbe, saját gyűlöletét a bűnnel és a bűn atyjával, a sátánnal szemben.

Ó, Szeplőtelen Szűz, Te az én Anyám, a világ hatalmas és legyőzhetetlen Királynője vagy, én pedig eszközöd akarok lenni a pokol ellen folytatott háborúban! Csak arra kérek, örködj fölöttem, mert gyöngeségem és gyarlóságom igen nagy s könnyen hajlandó vagyok elárulni Téged. Tarts mindig magad mellett, szüntelenül ezért esedezem Hozzád.

Miképen akar a mi Anyánk újraélni gyermekeiben?

Gondoltál-e már valaha arra, hogy életed egyetlen részlete sem maradhat idegen Anyád előtt?... Te épp úgy gyermeke vagy, mint Jézus, vagyis jobban mondva része vagy ennek a Jézusnak, egy második „Jézus”!

Ha akarod, újra felelevenítheted Anyádban mindazokat a lelki átéléseket, amelyeket Jézus földi életének ideje alatt érzett. Kapcsold tehát össze életedet gyakorlatilag Máriával. Élj abban a meggyőződésben, hogy te egy másik „Jézus” vagy, aki úgy élsz együtt Édesanyáddal, mint ahogy Jézus élt Vele.

Jóságos Anyám, reggelenként Tied lesz ezen túl első gondolatom. Milyen bensőséges örömet szerzett Neked drága Jézusod, mikor fölébredése után azonnal odafutott Hozzád, hogy megöleljen! Azt hiszem, hogy ha fölkeléskor megcsókolom drága képedet, felújítom Benned ezt az örömteli érzést, amit annyiszor átéltél és tudom, hogy gyöngédségemnek erre a jelére anyai szeretetednek hasonló indulatával felelsz, mint egykor, amikor Jézust zártad karodba.

Milyen édes, hogy gyermeked lehetek és Velel kezdhetem meg a napot!...

Ne is távozz el Tőle; Általa végezd imádságaidat! Az Ő elmélkedése abból állott, hogy szemlélte az élő Jézust maga körül. E csöndes

imádság alatt a szeretetnek, imádásnak és csodálatnak mennyei indulata tört fel Szívéből. Gyűjtsd össze gondosan ezeket a felbuzdulásokat és ajánld fel őket Anyád közvetítésével újra Jézusnak. Mária így újra átéli általad a Jézus boldogító társaságában eltöltött hosszú órákat és éveket.

Figyeld meg, milyen szerető tekintettel kísérte Gyermekeit, hogyan beszélt Hozzá, vagy hallgatta Őt. Így teszel te is imádságod alatt: kölcsön veszed Tőle érzelmeit; beszélsz Jézushoz; hallgatod, nézed és Anyja Szívével szereted Őt.

Különösen a szentmise alatt maradj egyesülésben Vele. Ő, milyen áhítatos, jámbor érzelmek törnek majd fel így szívedből. Együtt vagy Vele a kereszt lábánál. Ő pedig újra részt vehet általad Fia áldozatában. Így ismét átéli azokat a kimondhatatlan fájdalmakat és boldog, hogy így, a te közvetítéseddel a bűnösök megmentéséért újból felajánlhatja Fia életét a mennyei Atyának.

De tetszésed szerint változtathatod is ezeket az érzelmeket és felbuzdulásokat a kereszt e fönséges áldozata alatt. Hiszen a Szentmisében Jézus egész élete megújul szemed előtt; sőt ha pap vagy, ez egyenesen a te közvetítéseddel történik.

Ó, Jézusom, úgy szeretlek szemlélni a Szentmise alatt, mint kis gyermeket, aki — miután az átváltoztatás szent tényében új létet adtam Neked, karomban, kezemen pihensz! Ó, mennyire az enyém vagy ilyenkor, egyedül az

enyém és szótlan, de egész lelkemet átjáró szeretettel szeretsz engem!

Gondold ilyenkor, Jézusom, hogy szegényes jászolodban vagy, Mária ölében fekszel, mert hiszen az oltárnál én nem vagyok többé: én! Általam, aki a legtisztább Szűz életének folytatója vagyok a földön, Ő érint, hordoz, ölel, imád és szeret Téged. Engedd, hogy szeretetem, alázatosságom, önátadásom és imádásom pólyájába burkoljalak s éleszd fel újra Édesanyádban mindazokat az érzelmeket, amelyeket akkor élt át, amikor Ő maga végezte körülötted ezt az anyai szolgálatot.

Készülj nagy gonddal a szentáldozásra. A Szent Szűz életének egyik legszebb pillanatát kívánja ilyenkor újra átélni; azt, amikor Jézus leszállott szűzi méhébe.

Milyen túláradó szeretet lobbant akkor Feléd ennek az áldott Szűznek a Szívéből, akinél lakást vettél! Gondolj rá, hogy a szentáldozás pillanatában Anyád, az én szívemen keresztül, ugyanezzel a szeretettel fogad Téged. Kegyeskedjél Te is felújítani Benne, ebben a pillanatban, azt a kimondhatatlan érzést, amely akkor töltötte be, amikor először érezte anyai kapcsolatát Veled, isteni Gyermekevel.

Engem sokszor elszomorított már a gondolat, milyen fájdalmas elhagyatottságot érezhet az áldozás után Jézus az én fagyos szívemben, De ezentúl nem nyugtalankodom. Az uralmat lelkem fölött teljesen mennyei Anyámnak engedtem át. Ő fogadja ezután a szívembe térő Jézust, úgy, ahogy akkor fogadta, amikor méhé-

ben vett lakást, és ha én magam talán távol is lennék szórakozottság, vagy akaratlan elgondolkodás miatt, Jézus észre sem veszi majd távollétemet.

Ki nem hallgatná meg szívesen, amit ez a zsenge Szűz mesélt Jézusnak, mialatt méhében hordta Őt? S ki ne szeretné megismerni azt a végtelen gyönyörűséget, amivel ez a piciny isteni Gyermekek élvezte a tiszta Szűz anyai szeretetét és gondoskodását! Milyen hasonlíthatatlan öröm lehetett számára tudni, hogy Átala él, s hogy emberi léte teljesen egy olyan teremtménytől függ, aki kizárólagosan az Ővé.

Igy pihenj Jézusom, szentáldozás után az én szívemben is; leld gyönyörűségedet bennem és szeress engem, mert hiszen általam ugyanaz az anyai kebel fogad, ad szállást és hordoz szeretettel Téged.

*

És a fájdalmas megindultságnak azok az érzései, ó Jézusom, amelyek Egyiptomba menet töltöttek el, amikor Édesanyád óvó szeretettel szívére szorítva vitt a karján, s Te érezted aggodó szívének zaklatott, gyors dobogását! Úgy-e emlékszel rájuk?...

Gondolj rá Jézusom, hogy ez a jóságos Anya hordoz engem is, mert én temagad vagyok s amíg itt bolyongok a számkivetésnek ebben a pusztaságában, állandóan aggódik értem, mert tudja, hogy egy hatalmas ellenség ki akar ragadni öleléséből.

Ha azt látnád, hogy veszélyben vagyok és

üldözöm már-már elér, emlékezzél vissza, Jézusom, közös Anyánk aggódására és ne feledd, hogy ha én elveszek, Te magad veszel el bennem.

De nem! Én nem félek. Veszedelmekben, kísértésekben, napi megpróbáltatásaimban ráhajtom fejemet kis gyermekként Anyám szívére, mint ahogy Te tetted Egyiptomba menekülés közben.

Ilyen módon az én bizalmam és ráhagyatkozásom folytán, ugyanazzal a szeretettel szerethet majd Téged, mint amilyenel a számkivetésben vezető úton dédelgetett. Te pedig Jézusom, csendesesen élvezed Mária karjaiban zavartalan álmomat, mely zavartalan marad minden veszély és nehézség közepette is, az örökkévalóságba vezető egész utamon.

De az Anyáddal való ilyenén meghitt érintkezésnek mindent meg kell szentelnie: nemcsak szenvedéseidet, hanem örömeidet is.

Ki tudna számot adni arról a gyönyörűségről, amit akkor élvezett, amikor isteni Gyermek meg született, amikor először vette karjára és szorította Szívére; amikor tejével táplálta, vagy amikor látta, miként nyujtja feléje piciny karocskáit, hogy megölelje.

Ő, mennyire szerette a kis Jézus Édesanyját s szeretetének kifejezésére bizonyára ezer, meg ezer elragadó módot talált. Ő, aki olyan meglepő gyöngédséggel képes körülvenni a lelkeket, milyen lehetett az iránt, Aki kizárólagosan csak az Ővé volt, az Ő Galambja, az Ő Egyetlené.

Jóságos Anyám, Jézus az én szeretetemen keresztül akarja felújítani Szívedben ezeket az örömeket mind. Ezért nem is akarok semmiféle határt szabni irántad való szeretetemnek, mert Jézus sem szabott határt az Ővének. Igyekszem én is úgy, mint Ő, ezer új módot találni szeretetem bebizonyítására; megsokszorozom kicsiny áldozataimat és önmegtágadásaimat, csakhogy örömet szerezzek Neked.

Kiváltképen azt a vigasztalást akarom megadni Neked, hogy szerethess, mint ahogy Jézust szeretted. Annyira hasonlóvá szeretnék válni Hozzá, hogy anyai szemed zavarba jöjjön és meg se tudjon engem különböztetni Jézustól.

Ó, Anyám, szeress engem annyira, amennyire anyai Szíved csak szeretni képes: annyira, amennyire Jézust akartad szeretni.

Merítsd ki irántam való szeretetedben gyöngédségednek valamennyi forrását, amivel Isten gazdagította lelkedet. Elégítsd ki teljesen Szívedet a kegyelmeknek és anyai kedveskedésidnek reám-árasztásában; ne fáradj bele irántam tanusított gyöngédséged és gondoskodásod ismétlésébe.

Mint ahogy Jézus ezer meg ezer gyöngéd figyelmességével folyton újra kihívja szeretetedet, úgy én is arra törekszem, hogy a szeretet, engedelmesség és alázatosság szüntelen aktusaival és megszámlálhatatlan „Ave Mariával”, amelyek az öröm gyönyörűségével érintik Szívedet, egyre több szeretetet ébresszek lelkem iránt Benned!

És nem is én vagyok az, jó Anyám, aki így szeretlek Téged, hanem a bennem élő Jézus! A te drága Fiaddal éld tovább életedet a földön, amikor így engem szeretsz és elfogadod szeretetemet.

Lásd, Mária gyermeke, milyen mélyen szabad benne élned Anyád lelkében? Ha hűséges leszel Hozzá, száz meg száz új fogásra tanít majd téged és olyan titkokat fed fel előtted, amelyeket nem mond el senki másnak, csak neked.

*

Ne csak azt tedd lehetővé Anyádnak, hogy általad újra átélhesse örömeit és fájdalmait, hanem adj alkalmat arra is Neki, hogy tovább dolgozhasson Jézusért, úgy, ahogy valamikor, földi életében tette.

Jusson eszedbe, hogy a kegyelem állapotában végzett jócselekedetek kedvesek Isten előtt, és felhasználhatók a lelkek javára.

Ha életedet vizsgálod, meglátod, hogy reggeltől-estig másokért, a lelkekért, tehát Jézusért dolgozol.

Ugyanezt tette Mária is, míg a földön élt. Az ő szerény, egyszerű foglalkozásai, mint feleség és anya, a kis názáreti családban, mind-mind isteni Gyermekére irányultak. És éppen ezek az alázatos kötelességteljesítések, amelyekről a világ mitsem tudott, ragadták el az Isten Igéjét s szereztek a Szent Szűznek olyan nagy dicsőséget az égben.

Most, hogy Mária már Istenben él, jóakarátú

lelkeket keres, akik megengedik, hogy folytathassa bennük alázatos és rejtett földi életét. Ezért kölcsön akarja venni tőled összes cselekedeteidet, hogy újból felajánlhassa azokat Jézusnak.

Megérted-e, milyen nagy örömet szerezhetsz azzal Édesanyádnak, ha ráruházod minden munkádat; azt az ezerféle apró, mindennapi semmiséget, amit a kötelesség és a szükség ró reád, vagy az önkéntes jóakarat végeztet veled?

Hogy megváltoznak ezzel egyszerre ezek a szerény és egyhangú foglalkozások. Már nem te dolgozol többé, hanem Mária szolgálja általad, a názáreti házban Jézust, és Ő az, Aki ezekkel az alázatos foglalkozásokkal elbájolja Fiát.

Végezetül, mielőtt elaludnál, kérd Anyád áldását és csókold meg a kezét. — Így tett Jézus is, a gyermekek mintaképe — és a Szent Szűz örködni fog álmod fölött, mint ahogy egykor örködött Gyermeke bölcsője felett.

Ne hűnyd álmra szemed, míg újból át nem adtad testedet, lelkedet, egész lényedet Neki s hibáidért bocsánatot nem kértél általa Jézustól.

Ó, mennyire szeretnék megtanítani arra, hogy ilymódon kicsiny gyermekké légy Mellette; mindent az ő anyai jóságától várj, s ne gondold, ne szeress, ne tégy semmit Nélküle.

Miután Jézus veled helyettesítetteti Onmagát, azt akarja, hogy Édesanyja mindaz legyen számodra is, ami az Ő számára volt.

Viszont a magad részéről légy te is mindaz Máriának, ami Jézus volt Nekil Légy kötőjel e két szív között, őrizd titokban, csendben a kiváltságot, hogy édes közvetítő lehetsz Jézus és Mária között, csatorna, melyen át kölcsönös szeretetük árad egymás felé.

KILENCEDIK FEJEZET

Hogyan élünk majd Máriával a mennyországban?

Minél inkább Mária gyermekei vagyunk itt a földön, annál jobban szeretheti az Istenanya Jézust, — általunk. S minél jobban szereti Jézust így, gyermekein keresztül, annál inkább növekedik járulékos dicsősége és örök boldogsága az égben.

Lehetséges volna ez? Hogy én, kicsiny földi féreg, Mária gyermekeinek utolsója, növelhetem Anyám dicsőségét és boldogságát a mennyben!

Az angyalok és szentek örvendeznek ennek a növekedésnek, üdvözlik érte Máriát s az örömmek és ünneplésnek előidézője én leszek!

Isten az egész örökkévalóságon át több szeretettel veszi Őt körül s homlokát pazarabb dicsfényvel övezi azért, amiért engem a természetfölötti életre szült, amiért oltalmazott, ve-

zetett és anyai jóságával mentette meg lelkemet.

Milyen nagy gyönyörűség a gyermeki szívnek, ha fokozhatja Anyja boldogságát, ha mennyországát szebbé, örömét tisztábbá teheti, s ha ezt az édes szolgálatot szüntelenül, élete végéig folytathatja érte, olymódon, hogy általa szereti Jézust!

Milyen vigasztaló a vétkező gyermek számára, aki fájdalmat okozott Anyjának, ha örömet szerezhet neki és túlaradóan jóváteheti a multban elkövetett hálátlanságait.

Ó, mennyire kell igyekezned, hogy szeresd Máriát és hűséges légy Jézushoz!

Törekedj megismertetni és megszerettetni Őt másokkal is, mert minden lélek, akit megnyersz az Ő szeretetére, növeli járulékos örök boldogságát.

Meglásd, milyen hálás lesz Neked ez a jó Anya buzgóságodért, amellyel megszeretteted másokkal is Őt! Vezess hozzá új gyermekeket; erősítsd az igazakban a jóságba vetett bizalmat; ébreszd fel a bűnös lelkekben a reményt, hogy számíthatnak Mária közbenjárására.

Állandóan gondold meg szerettetésére és segítségül hívására; foglald be édes Nevét társalgásaidba és előadásaidba; ezzel is örömet szeresz Nekem.

Minél jobban megszeretteted Őt, annál jobban szeret Ő is téged, és minél inkább szeret, annál inkább gyermeke vagy, s annál jobban növekedik Jézus is benned.

A földi gyermek növekedésével egyre jobban elszakad anyjától. Azok az édes kötelékek, amelyek életadójához fűzték, észrevétlenül meglazulnak. A gyermek tudatára ébred, hogy most már kevésbé van szüksége anyjára; fokozatosan függetleníti magát tőle, sőt néha még egykori jótéteményeiről is megfélekedzik.

Az anya már piciny gyermeke bölcsőjénél szenved, ennek a távoli lehetőségnek a gondolatától. Szinte azt szeretné, ha gyermeke sohasem nőne meg, vagy ha meg is nő, mindig szüksége legyen rá.

A mi édes, jó mennyei Anyánknak, szerencsére, nem kell ilyen fájdalmas gondokban gyötrődnie; miközben táplál és elringat bennünket. Ő jól tudja, hogy amilyen mértékben növekszik gyermeke Jézusban, olyan mértékben fokozódik Iránta való ragaszkodása is.

A facsemete kezdetben csak gyöngén kapaszkodik az anyaföldbe; de amint jobban kifejlődik, egyre erősebben mélyeszi gyökereit talajába. Emberi szem számára láthatatlan gyökerei elágaznak, tovább terjeszkednek a földben és állandóan erősödnek.

Hasonlóképpen, ó jó Anyám, abban a mértékben, ahogy szeretlek Téged, érzelmeim egyre jobban belemélyednek Szívedbe.

Minél nagyobb egyesülésben élek Veled, annál erősebben érzem ennek az egyesülésnek szükségességét; mert minél inkább gyermeked vagyok, annál bőségesebben kell keringenie Szíved szüzi vérének ereimben.

És boldogságomat még betetőzi, hogy az

örökkévalóság semmit sem fog változtatni mennyei Anyámhoz való gyermeki viszonyon. El leszek rejtve mindörökre keblén; az Ő életén keresztül kapom az életet Istentől, Átala részesülök Jézus életében és Jézus által a Szentháromság életében.

Nem, én a mennyországban nem kezdek Anyámtól független, különvált, új életet. Továbbra is mindig az ő kis gyermeke maradok, mint voltam a földön.

Amilyen viszonyban leszek Vele halálom pillanatában, olyan maradok. Ahogy Ő szereti akkor Jézust általam, úgy szereti majd általam az egész örökkévalóságon át és viszont, ahogy én szeretem akkor Jézust Mária által, úgy szeretem majd Átala mindörökre.

A kölcsönös egymástól függésnek ez a kapcsolata, amelyet jósága létesített köztünk, nem lazul meg többé soha. Ez az egyesülés kölcsönös boldogsága lesz, melyet Ő szerez bennünk és mi szerzünk Benne; ennek az egyesülésnek és boldogságnak forrása pedig Jézus lesz, mert általa szeretjük Anyját; Anyja viszont Őt szereti bennünk.

Szent Tamás szerint, a magasabbrangú angyalok közlik világosságukat az alacsonyabbrangúakkal.¹ A dicsőség magasabb rendjébe tartozó szentek továbbra is bizonyos befolyást gyakorolnak azokra az emberekre, akiket hivataluk gyakorlása folytán és szenvedéseik által megmentettek. A szent alapítók részt kapnak mind-

¹ P, l. q, 106 — De verit. q. 9.

azok boldogságának járulékos dicsőségéből, akik az ő rendjűben szentelődtek meg.

Isten mindig másodrendű okokkal működik. Ő maga kétségtelenül minden mindenben; Istenségével közvetlenül jelen van minden választottjában, hogy megadja nekik a színről-színre látást és az abból eredő boldogságot, de azért nem nyomja el a rangfokozatoknak, a hierarchiának a rendjét, sem pedig a függésnek azokat a kötelékeit, amelyeket Ő maga létesített a lelkek között.

Hasonlóképen a Szent Szűz is, Akitől itt a földön Jézus akaratából minden származik, Aki közreműködött mindenben, Aki a Szentlélek működésének hatása alatt a lelki életet, annak kifejlődését és kiteljesedését közölte az üdvözült lélekkel, megtartja az egész örökkévalóságon át azt az édes hivatást, hogy továbbra is közvetítse hozzájuk a Szentháromság életét, mely a Fiúból ömlött át Belé s amely Belőle árad szét a többi megdicsőült lélekbe.

Igy dicsőítettünk meg mindörökké az Ő Közvetítése útján s élvezzük Istent a boldogító színről-színre látással, közvetlenül ugyan, de azért mégis úgy, hogy azt Neki köszönhetjük. Átala leszünk boldogok, és Ő viszont olyan mértékben találja majd meg bennünk dicsőségét és boldogságát, amennyire sikerült megszűlnie Jézust idelent — bennünk!

Anyám, én mindörökre gyermekek maradok. Ez a gondolat sokkal nagyobb örömet szerez szívemnek, semhogy azt ki tudnám fejezni. És minél jobban szeretlek téged a földön, annál in-

kább gyermeked leszek az időtlen örökkévalóságban.

Ó, Anyám, nagyon szeretlek Téged, de segíts, hogy még jobban szeresselek. És szeresd Jézust általam; annak a szeretetnek a teljességével, amellyel itt a földön szeretted Öt.

*

Drága jó Anyám, egyesülök Veled, egész életeddel, örömeiddel, és fájdalmaiddal s összes érzelmeiddel, amelyeket életed folyamán éreztél, attól az első pillanattól fogva, amikor a teremtetlen szeretet egybekapcsolta szeplőtelen lelkedet legtisztább testeddel, egészen addig az utolsó pillanatig, amikor ugyanez a Szeretet elszakította a köteléket, amely addig a földön tartóztatott.

Egyesülök azzal a szakadatlan szeretet-aktussal, amely belőled Jézus felé áradt azóta, hogy lakást vett szűzi méhedben s árad továbbra is az egész örökkévalóságon át.

Egyesülök az összes szeretetaktusokkal, melyeket a Szentlélek anyai Szíveddel együttesen ébresztett eddig és fog ébreszteni a jövőben is mindenegyes gyermeked lelkében.

Mindezeket az aktusokat, amiket áldott lelkedben összegyűjtöttél és szüntelenül felajánlasz Istennek, bemutatom Neked azért, hogy azokat általam újból felajánld Jézusnak és Általa istenivé magasztosítva, a mennyei Atyának.

A szeretetnek ezt a felbuzdulását, amelyet

ma sugalltál nekem, folytonosan meg akarom újítani, minden pillanatban, de kiváltképen életem utolsó pillanatában.

Sőt mi több, folytatni akarom azt a földön, halálom után is, olymódon, hogy előre egyesülök a szeretet összes indulataival, amelyek valaha is fel fognak törni az emberi szívekből és azt akarom, hogy a szeretetnek ez a ténye örökös legyen és ismételje azt mindörökké minden teremtmény, aki szeret, vagy valamikor szeretni fog Téged, és hogy ennek a szeretetaktusnak tisztasága és hatóereje, valamint az a bensőséges öröm, amit szerez Neked, határtalan legyen.

Gyöngé teremtmény létemre, át akarom venni Tőled Jézus iránti mérhetetlen szeretetedet, hogy megsokszorozhassam azt annyiszor, ahány homokszem van a tengerpart fövényében, atom a világmindenségben, vízcsepp az óceánban, gondolat az összes szellemekben; annyiszor, ahány élőlény volt és lesz a földön, vagy ahány lény lehetséges Isten elgondolásában; annyiszor, ahány pillanat volna az idő egymásutánjában, ha múlása nem szünnék meg soha.

Mindezt felajánlom neked, Anyám, azért, hogy Szívedbe zárd, megtisztítsd, megszenteld és felajánld Jézusnak, s Általa a mennyei Atyának.

Ime, jó Anyám, ezeket szeretném elmondani Neked abban a pillanatban, amikor lelkem már semmire sem tudja rögzíteni gondolatát, amikor képzeletem nem engedelmeskedik többé, amikor az aggodalom megbénítja képességei-

met és a testi rosszullét elernyeszti akaratomat.

Különösen akkor szeretném mindezt elmondani Neked, amikor majd a betegségtől kimerülten, haldokolva, ajkam nem tudja többé elsóhajtani édes Nevedet; szemem nem tud megpihenni többé kedves képeden s emlékezetem sem tudja felidézni anyai jóságodat. . . .

Légy akkor mellettem és, mint ahogy megtanítottál arra, hogy mindent Veled és Általad tegyek, úgy vedd akkor is értelmemet és akaratomat; egyesítsd áldott Lelkeddel és végezd el általuk Te magad az utolsó, a legnagyobb szeretet-felajánlást Jézusnak, a felajánlást, amely örökké tartson. — Amen.

Dicséertessék Jézus és a mindenkor Szűz Mária,
most és mindörökké!

TARTALOM:

Bevezetés	— — — — —	5
I. FEJEZET.		
Mária az én Anyám	— — — — —	10
II. FEJEZET.		
Mikor lett a Szentszűz a mi Anyánkká?	— —	20
III. FEJEZET.		
Mi volt Anyánk a múltban számunkra?	— —	28
IV. FEJEZET.		
Mi most számunkra Anyánk?	— — — —	42
V. FEJEZET.		
Hogyan kell a léleknek Mária mellett maradnia?		51
VI. FEJEZET.		
Hogyan növekszik a lélek Máriában?	— —	62
VII. FEJEZET.		
Miképen akarja általunk szeretni a Szentszűz Jézust?	— — — — —	72
VIII. FEJEZET.		
Miképen akar a mi Anyánk újraélni gyermekeiben?	— — — — —	84
IX. FEJEZET.		
Hogyan élünk majd Máriával, a mennyországban		92

LELKI KULTÚRA KÖNYVEI

26.

DEMETER ISTVÁN
FÖL, A HEGYEKRE

Elmélkedések

208 oldal, 6.50 Ft.

27.

SZENT JÓZSEF HÓNAPJA

Elmélkedések

132 oldal, 7.— Ft.

28.

SCHRYVERS

ANYÁM

100 oldal, 5.50 Ft.

